

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 56ο ΛΡ, ΦΥΛΛΟΥ 939 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 56ο Τεύχος 939
Μάρτιος - Ἀπρίλιος 2006

Ἱδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαρθῶνος Φῶτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

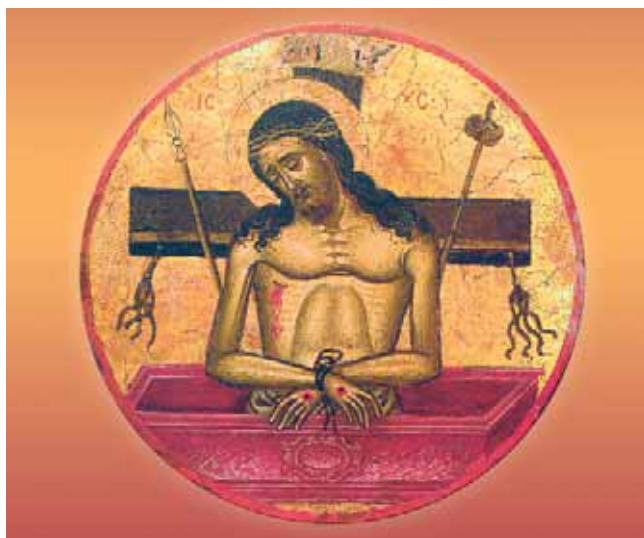
Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἱδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θικῶν Ἑξαφύλλου:

«Ἄκρα Ταπείνωσις»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναστάσιμον μήνυμα.....	3-4
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	5
Ὁ λαμπρὸς ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2006.....	6-15
Λειτουργικά θέματα.....	16-17
Ὁ Τίμιος καί ζωοποιὸς Σταυρὸς.....	18
Μικρά καί οὐσιώδη.....	19-20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος
ὑπὸ κρίσει μέχρι θανάτου, θανάτου
δέ σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν
ὑπερύψωσεν καὶ ἔχαρίσατο αὐτῷ
ὄνομα τό ὑπὲρ πάντων ὀνομάτων».

(Φιλιπ. 2, 8-9)

ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 2006

**Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά
ΧΑΙΡΕΤΕ**

ροσφωνοῦμεν πάντας ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ καί χαρᾷ διὰ τῆς προσαγορεύσεως «ΧΑΙΡΕΤΕ», κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς πρώτης χαροποῦ λέξεως τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ πρὸς τὰς Μυροφόρους Γυναίκας κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν Του.

Ὁ χαιρετισμός οὗτος ἀποτελεῖ τὸν νικητήριον παιᾶνα, τὸν ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει οὐράνιος καὶ ἐπίγειος κόσμος, ἐξαγγέλων τὸν θρίαμβον, ὃν κατήγαγεν ὁ Ἀναστάς Κύριος κατὰ τοῦ διαβόλου πατήσας τὸν θάνατον καὶ νεκρώσας τὸν ἄδην, ζῶν δέ τοῖς ἀνθρώποις χαρισάμενος.

Ἐξ αὐτοῦ προῆλθεν ὁ παγκόσμιος χαιρετισμός ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ ἐκφραστικώτερον.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

καὶ ὁ ἀντίλαλος

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τό μεγαλύτερον, μοναδικόν καὶ ἀνεπανάληπτον γεγονός τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς νεκρός, ὡς ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανὼν Κύριος, ἀνέστησεν ἑαυτόν, οὔτε εἶναι δυνατόν ποτέ νά ἀναστήσῃ.

Ὁ Κύριος ὅμως, εἰ καὶ τριήμερος ἐν τάφῳ νεκρός, ἀνέστησεν αὐτεξουσίως ἑαυτόν καταργήσας τὸν θάνατον τὸν μέχρι τότε κυριεύοντα τοῖς ἀνθρώποις. Διό καὶ τὴν νίκην αὐτὴν κατὰ τοῦ θανάτου ὑμολογοῦσα ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «**Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἵτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεόν καὶ ὑπερένδοξον.**»

Ὁ θάνατος δέν εἶχε ἀπὸ Θεοῦ τὴν προέλευσιν. Ἦτο καρπὸς τῆς ἁμαρτίας ἀποτέλεσμα τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων ὑπὸ τὰς δύο μάλιστα μορφάς του, ὡς πνευματικός καὶ ὡς σωματικός θάνατος.

Πνευματικός θάνατος τὸν ὁποῖον ὑπέστησαν ἀμέσως οἱ πρωτόπλαστοι, ἦτο ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ εἶναι εἰς τό διηνεκές διὰ τῆς ἁμαρτίας. Σωματικός δέ θάνατος εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπὸ τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸν θάνατον ὅμως αὐτόν δέν ἐπήνεγκεν ὁ Θε-

ὸς ἀμέσως εἰς τοὺς πρωτοπλάστους, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ διαβόλου διὰ νά ἐμποδίσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀπό-

γονος τῶν πρωτοπλάστων θά συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως! Τοῦτο εἶναι τό λεγόμενον «πρωτευαγγέλιον» τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὑστερον ἀπὸ πολλά ἔτη ἐπέτυχε ὁ διάβολος νά εἰσαγάγῃ τὸν θάνατον εἰς τό πρόσωπον τοῦ δικαίου Ἀβελ, ἀπὸ τὸν ἀδελφοκτόνον Κάϊν.

Ἐκτοτε, πάντες οἱ ἄνθρωποι, δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοί, ἀποθνήσκοντες ἡχμαλωτίζοντο ἀπὸ τὸν διάβολον εἰς τό βασίλειον τοῦ ἄδου, χωρὶς οὐδεὶς ποτέ νά ἐξαίρεθῇ.

Κατὰ τὸν χρόνον ὅμως τῆς ἐνσάρκου θεϊκῆς παρουσίας ἐν τῇ γῇ, τεταραγμένος ὁ διάβολος ἀπὸ τὰ ὑπερθαύμαστα γεγονότα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὴ δυνάμενος νά ἐννοήσῃ τό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, ὅτι ὑπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Κυρίου ἐκρύπτετο ἡ Θεότης Του, παρεκίνησε διὰ τῶν ὀργάνων του τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ προκειμένου νά τὸν καταπίῃ εἰς τὸν ἄδην, καθὼς πάντας τοὺς Προφῆτας καὶ δικαίους.

Ἐὰν ὁ ἄρχων τοῦ αἰῶνος τούτου ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Χριστός ἦτο καὶ Θεός, οὐδέποτε θά ἐτόλμα τὴν Σταύρωσίν Του, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «**Λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ... ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἐγνώκεν. Εἰ γὰρ ἐγινωσαν οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν**» (Α΄ Κοριν. β΄ 7-8).

Ἐλθὼν ὅθεν ὁ Κύριος ἐπὶ τό ἐκούσιον πάθος ἐσταυρώθη ὑπὸ τοῦ πλάσματός Του προσφέρων τὴν ζωὴν Του «**λύτρον ἀντὶ πολλῶν**» διὰ τὴν καταλλαγὴν καὶ συμφιλίωσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Μόλις δέ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ παρέδωκε τό πνεῦμα Του, ὁ παραμονεύων διάβολος περιχαρὴς ἀνέμενε ὡς μέγα λάφυρον τὴν ψυχὴν Του προκειμένου νά τὴν ἐγκλείσῃ εἰς τό βασίλειον τοῦ ἄδου, ὁμοῦ μέ τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Προφητῶν καὶ Πατριαρχῶν καὶ δικαίων τῆς Πα-

λαιᾶς Διαθήκης, μεταξύ τῶν ὁποίων τοῦ Μωϋσέως, τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καί τοῦ Προδρόμου.

Ἡπατήθη ὁμως νικηθεῖς ἐκ τῆς ἀστραψᾶσης Θεότητος τοῦ Κυρίου, ἣτις ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν ψυχὴν Του καί ἠχμαλώτισε τὴν τυραννίδα τοῦ θανάτου καταργήσασα τὸ βασίλειον τοῦ ἄδου καί ἐλευθερώσασα τοὺς δεσμώτας του.

Μέ τὴν παντεξούσιον δέ εἰς ἄδου κάθοδον τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν ἐορτάζομεν τὸ Μέγα Σάββατον ἐνικήθη καί ὁ σωματικός θάνατος. Ἀπόδειξις δέ τούτου εἶναι τὸ γεγονός· ὅτι: **«Τὰ μνημεῖα ἀνέωχθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη καὶ ἐξεληθόντες τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς»** (Ματθ. κζ' 52-53).

Οὕτω, μέ τὴν Σταύρωσιν καί Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἐνεκρώθη ὁ θάνατος καί ἐσκυλεύθη ὁ ἄδης, ὅστις οὐδέποτε μετὰ ταῦτα θά ἐγκλείσῃ εἰς τὸ σκότος τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ Πάσχα εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν Ὁρθοδόξων. Εἶναι **«ἡ ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων»**.

Ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐδωρίσατο ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν, μέ προϋπόθεσιν καί τὴν ἰδικὴν μας ἀνάστασιν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Δέν εἶναι ἄρκετόν τὸ ὅτι ὁ Χριστός κατήγγησε τὸν θάνατον. Τό δῶρον τοῦτο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνενέργητον δι' ἡμᾶς ἐάν δέν ζῶμεν κατὰ τὰς Αὐτοῦ ἐντολάς, ὡς εἶναι ἄχρηστον καί τὸ καλύτερον ἱατρικόν φάρμακον ἐάν δέν τὸ χρησιμοποιήσωμεν διὰ νά ἰαθῶμεν ἐκ τῆς ἀσθενείας μας.

Ἡ ἰδική μας ἀνάστασις εἶναι προσωπική ὑπόθεσις ἐκάστου ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ θείου βαπτίσματος εἰς τὸ ὕδωρ, καθ' ὃ συνθαπτόμεθα μετὰ τοῦ Κυρίου καί ἐξερχόμενοι ἀνιστάμεθα πάλιν μετ' Αὐτοῦ! Τό βάπτισμα εἶναι τύπος τῆς ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, γεγονότα εἰς τὰ ὁποῖα συμμετέχομεν καί καταργοῦμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας τὸν θάνατον, ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: **«Συνταφέντες Σοι διὰ τοῦ βαπτίσματος τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει Σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν»**.

Ἡ δέ κατάργησις τοῦ θανάτου δέν συντελεῖται ἐκτός τῆς Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι μόνον ἡ γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πολλῶ δέ μᾶλλον ὅταν τὸ βάπτισμα δέν γίνεται καθ' ὁλοκληρίαν ἢ διὰ ραντισμοῦ...

Ἀκολουθῶς, ὁ πιστός αἶρει τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου, ὅστις εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἡ ὁποία προϋποθέτει ἀπαραιτήτως δύο τινά, τὴν ὀρθὴν πίστιν καί τὸν ὀρθὸν βίον. Ὁρθοδοξίαν καί ὀρθοπραξίαν, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδεὶς δύναται νά σωθῇ. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐγκείται ἡ ἀξία καί ἡ σημασία τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀσφαλῶς

ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν Ζωηφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ **«ἰσχυράν παράκλησιν ἔχομεν ἡμεῖς οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος»** (ἐβρ. 6-18) διότι δι' αὐτῆς ἀποδεικνύεται ἡ παντοδυναμία Του, διὰ τῆς ὁποίας **«δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι»**.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀποδεικνύει ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας Του, ἣτις ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς Της καί ἐντεῦθεν ἀντεπαρετάχθη διὰ τῆς χάριτος Αὐτοῦ πρὸς τοὺς κατὰ κόσμον «ἰσχυροῦς» καί «σοφούς» καί παρὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσδοκίαν κατέβαλεν αὐτούς, **«τελειωθείσης τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀσθενείᾳ τῆς»** (Κοριν. ΙΒ', 9).

«Ἰησοῦς Χριστός, χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13.8). **«Τὸν ὀνειδισμόν αὐτοῦ φέροντες»** ἐξήλθομεν καί ἡμεῖς ἔξω τῆς κοσμικῆς παρεμβολῆς, μὴ θελήσαντες νά παραδεχθῶμεν ἀλλοιώσεις ἐν τῇ Ἀγίᾳ Του Ἐκκλησίᾳ, εἰσαγομένους κατὰ τὸ **«πνεῦμα τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστόν»** (Κολοσ. 2,8). Εἶναι ἀνεκτίμητος ἡ διὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος προσφορά πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νά φυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Τὸν ἱερόν τοῦτον ἀγῶνα ἃς ἐξακολουθήσωμεν καί εἰς τὸ ἐξῆς ἀγωνιζόμενοι, μέ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅσα σδήποτε ἀντιδράσεις καί ἄν συναντήσωμεν, θά κατισχύσωμεν. Ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς Παντοκράτωρ Χριστός μᾶς ὑπόσχεται **«καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»**.

Ἐπὶ τῇ λαμπρόφωρῳ λοιπόν ταύτῃ ἐορτῇ τῆς Ἀναστάσεως, εὐχόμεθα πατρικῶς πρὸς πάντα τὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας νά ἐορτάσωμεν πάντες τὸ ἐφετεινόν Πάσχα ὡς θέλει ὁ Χριστός, διὰ νά ἀναστήσωμεν καί ἡμεῖς τὸν ἑαυτὸν μας καί συμβασιλεύσωμεν αἰωνίως μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν εὐχὴν ταύτην ἀπευθύνωμεν διακαῶς πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς μέ τὰς προσευχὰς ἡμῶν ὑπὲρ εὐσταθείας τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους καί ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἐνός ἐκάστου εὐτυχίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΚΥΡΙΟΥ
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Λόγος Καταχρητικός τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Παράφρασις Γρηγορίου Ξενοπούλου (†)

«Ὅποιος σέβεται καὶ ἀγαπᾷ τό Θεό, ἅς ἀπολάυση τήν ὠραία καί λαμπρή αὐτή πανήγυρη. Ὅποιος δοῦλος τοῦ Θεοῦ καλόγνωμος, ἅς μὴ χαίροντας στή χαρά τοῦ Κυρίου του. Ὅποιος πέρασε αὐτόν τόν καιρό νηστεύοντας, ἅς πάρη τώρα τήν ἀποζημίωσή του. Ὅποιος ἐργάσθηκε γιά τήν ψυχή του μέ προσευχή καί μετάνοια ἀπό τήν πρώτη ὥρα, ἅς δεχθῇ σήμερα τήν ἀνταμοιβή πού τοῦ πρέπει. Ὅποιος ἦρθε μετά τήν τρίτη, ἅς γιορτάσῃ μέ ἡσυχὴ καρδιά. Ὅποιος ἔφθασε μετά τήν ἕκτη, ἅς μὴ ἔχη καμμιὰ ἀνησυχία, γιατί δέν θά χάσῃ τίποτα. Ἄν καθυστέρησε κανεὶς ὡς τήν ἐνάτη, ἅς προσέλθῃ κι' αὐτός χωρίς κανένα δισταγμό. Κι' ἂν ἔφθασε μόνο στήν ἐνδεκάτη, ἅς μὴ φοβηθῇ τήν ἀργοπορία, γιατί ὁ οἰκοδεσπότης εἶναι φιλότιμος καί δέχεται τόν τελευταῖο, ὅπως καί τόν πρῶτο. Ξεκουράζει ἐκεῖνον πού ἦρθε τήν ἐνδεκάτην, ὅπως κι' ἐκεῖνον πού ἐργάσθηκε ἀπό τήν πρώτη. Καί τόν ὕστερο ἐλεεῖ καί τόν πρῶτο περιποιεῖται. Καί σ' αὐτόν δίνει καί σ' ἐκεῖνον χαρίζει. Καί τά ἔργα δέχεται καί τήν καλή γνώμη ἀγκαλιάζει. Καί τήν πράξι τιμᾷ καί τήν πρόθεσι παινεύει. Μπῆτε λοιπόν ὅλοι στή χαρά τοῦ Κυρίου μας. Καί πρῶτοι καί δεύτεροι τό μισθό ἀπολαύσετε. Πλούσιοι καί φτωχοὶ χορέψετε ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον. Ὅσοι μέινετε στήν ἐγκράτεια κι' ὅσοι παρασυρθήκατε ἀπό ἀδυναμία, τήν ἡμέρα τιμήσετε. Ὅσοι νηστεύατε κι' ὅσοι φάγατε, σήμερα εὐφρανθήτε. Τό τραπέζι εἶναι γεμάτο, χαρῆτε τό ὅλοι. Τό μοσχάρι* ἄφθονο, κανεὶς ἅς

μή φύγῃ πεινασμένος. Ὅλοι ἀπολαύσετε τό συμπόσιο τῆς πίστεως, ὅλοι χαρῆτε τόν πλοῦτο τῆς θείας ἀγαθότητος. Κανεὶς ἅς μὴ κλαίγεται πῶς εἶναι φτωχός, γιατί ἦρθε ἡ βασιλεία τῆς ἰσότητος. Κανεὶς ἅς μὴ θρηνῇ γιά ἁμαρτήματα, γιατί ἀπ' τόν τάφο βγῆκε συγχώρεση. Κανεὶς ἅς μὴ φοβᾶται θάνατο, γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό αὐτόν ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος. Τόν ἔσθισε ἂν καί νεκρός, διαγοῦμισε τόν Ἄδῃ Ἐκεῖνος πού κατέβηκε σ' αὐτόν. Τόν ἐπίκρανε καθώς ἐγεύθηκε τήν σάρκα του, καί τοῦτο προφητεύοντας ὁ Ἡσαΐας ἐφώναζε. Ὁ ἄδης ἐπικράθηκε ἀπαντώντας Σέ ἐκεῖ κάτω. Πικράθηκε γιατί καταργήθηκε. Πικράθηκε γιατί γελάσθηκε. Πικράθηκε γιατί νεκρώθηκε. Πικράθηκε γιατί καθαιρέθηκε. Πικράθηκε γιατί σκλαβώθηκε. Ἔλαβε σῶμα ἀνθρώπου καί βρέθηκε μπροστά σέ Θεό. Ἔλαβε χῶμα καί ἀντίκρυσσε οὐρανό. Ἔλαβε ἐκεῖνο πού ἔβλεπε κι' ἔπεσε ἀπό ἐκεῖ πού δέν ἔβλεπε. Ποῦ εἶναι θάνατε τό κεντρί σου; Ποῦ εἶναι ἄδης, ἡ δύναμή σου; Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί σύ θανατώθηκες. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί γκρεμίστηκαν οἱ δαίμονες. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί χαίρονται οἱ Ἄγγελοι. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός κι' ἡ ζωὴ κυριάρχησε. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί κανέναν πιά νεκρός μέσα σέ τάφο. Γιατί ὁ Χριστός, πού Ἀναστήθηκε ἀπό νεκρός, ἔκαμε τήν ἀρχή γιά τούς νεκρούς ὅλους. Σ' Αὐτόν ἡ δόξα κι' ἡ Βασιλεία στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἐπιμέλεια: Μ. Γ. Μίμαρος ἱεροψάλτης

* «Ὁ μόσχος πολὺς», δηλ. τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΘΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2006

Ὁ ἐφετινός ἐορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἶθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν. Ἐνωρίς τὸ ἀπόγευμα, ἤρχισαν νά συρρέουν οἱ πιστοί, ὥστε περί τὴν ἑναρξιν τῆς ἐκδηλώσεως ἤδη ἡ αἶθουσα ἦτο κατάμεστος.

Ἡ ἐφετινὴ ἐκδήλωση εἶχε μίαν ἰδιαιτερότητα. Συνέπιπτε μέ τὴν συμπλήρωσιν εἴκοσι ἐτῶν ἀρχιεπισκοπείας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσοστόμου. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κεντρικός ὁμιλητής ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος. Καί ἡ ὁμιλία του, μέ θέμα «Ἑλληνισμός καί Ὁρθοδοξία» κατεχειροκροτήθη ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς, οὐχί ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος

*Τιμιώτατοι Ἀδελφοί, Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου
Πεφιλημένα ἐν Χριστῷ τέκνα.*

Οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐθέσπισαν νά ἐορτάζεται σήμερον κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ πασῶν τῶν Αἰρέσεων.

Δέν εἶναι δέ τοῦτο μόνον παράδοσις. Εἶναι οὐσιώδης προϋπόθεσις καί ἀπαράβατος ὅρος ὠφελείας ἐκ τῆς περιόδου τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, περιόδου ἀγνισμοῦ καί ἐγκρατείας, εἶναι ἡ ἐνσυνείδητος μέθεξις τῆς ψυχῆς τοῦ νηστεύοντος καί ἀγωνιζομένου Χριστιανοῦ εἰς τὸ «μυστήριον τῆς Θεολογίας» τὸ ὁποῖον τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ χορὸς τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Οὐδεμία νηστεία, οὐδεὶς ἀγνισμός ὅσονδήποτε αὐστηρά καί ἂν εἶναι δέν ὠφελοῦν, ἂν ὁ πιστός δέν εἶναι Ὁρθόδοξος, ἂν δέν ὑπάρχῃ τὸ ὀρθόν τῆς ψυχῆς φρόνημα.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας παρουσιάζει καί μίαν ἀναλογίαν πρὸς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Ὅπως τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐνίκησε καί ἐξουδετέρωσε τὸν θάνατον καί διεβίβασε τὸν ἄνθρωπον **«ἐκ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν»** ἔτσι καί κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ Ἐκκλησία ἐν ὀνόματι τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἀποκαλυφθείσης Ἀληθείας ἐξουδετέρωσε τὸν ἐκ τῶν αἱρέσεων θάνατον, ἐφώτισε καί ἀπῆλλαξε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ψεύδους καί τὴν πλάνην, πού τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸν θάνατον καί τὴν ἀπώλειαν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του.

Δι' αὐτό ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας ψάλλει ἀγαλλόμενος κατ' αὐτὴν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας **«ἀστράπτει καί λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»** καί ἡ ἡμέρα προσλαμβάνει εὐφρόσυνον πανηγυρικὸν χαρακτήρα. Γίνεται λιτάνευσις τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, ἀναγινώσκεται τὸ Συνοδικόν τῆς Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Ζ' Συνόδου καί ὅλα ὑπενθυμίζουν **«Πάσχα πρὸ τοῦ Πάσχα»**.

Ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ἡ ἀγωνιζομένη Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἔχει ἐπισημάνει αὐτὴν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως καί τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, διὰ νά διακηρύξῃ ὅτι ὁ Ἱερός ἡμῶν ἀγὼν πού διεξάγεται ἀνενδότως ἀπὸ τοῦ 1924, ἐπὶ 82 δηλαδή ἔτη, εἶναι Ἀγὼν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, χωρὶς τὴν ὁποῖαν οὔτε ἡ

σωτηρία της ψυχής είναι δυνατή, ούτε ή επιβιώσις του ἑλληνισμοῦ κατορθωτή.

Διά τοῦτο, ἄς τυπωθεῖ ἀνεξίτηλα εἰς τήν μνήμην ὅλων μας, ὅτι ὁ ἑλληνισμός εἶναι συνυφασμένος μέ τήν ὀρθοδοξίαν καί τυχόν ἐξάλειψις ταύτης θά συνεπάγεται καί τήν ἐξόφλησιν τῆς φυλῆς μας.

Ἐπί πλέον ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, μᾶς δίδει τήν εὐκαιρίαν ἑνός ἀγωνιστικοῦ προσκλητηρίου κατὰ τό ὅποιον καλούμεθα νά ἐνθυμηθῶμεν μετὰ σεβασμοῦ ὅλους ἐκείνους, τούς κληρικούς καί λαϊκούς, πού ἔδωσαν τήν «μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας» μέ ζῆλον καί αὐτοθυσίαν καί νά ἀναφωνήσωμεν εἰς τά πέρατα τῆς γῆς **«αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν»** ἀλλά καί νά ὀπλισθῶμεν ἡμεῖς οἱ ζῶντες καί περιλειπόμενοι μέ ἐλπίδα καί ἀγωνιστικόν θάρρος, διά νά συνεχίσωμεν **«τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα τῆς πίστεως»**.

Κατ' αὐτήν λοιπόν τήν ἀγωνιστικήν καί πανηγυρικήν σύναξιν, μέ τόν φωτισμόν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τήν εὐλογίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τάς προσευχάς ὅλων ἡμῶν τῶν παρισταμένων, ἄς ἐπιχειρήσωμεν νά ἀσχοληθῶμεν σύν τῇ ἐορτῇ τῆς ὀρθοδοξίας, μέ τό ἄκρως ἐπίκαιρο καί καυτόν θέμα: **«Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός ἐνώπιον τοῦ συγχρόνου κινδύνου ἀφανισμοῦ του ἀπό τήν αἵρετικήν Δύσιν»**.

Συγκεκριμένως θά ἐξετάσωμεν: 1) Τί εἶναι Ὁρθοδοξία, 2) Ἡ ἐπιβίωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ διά τῆς Ὁρθοδοξίας καί 3) Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός ὠφελήθη πνευματικῶς ἢ ἐζημιώθη ἀπό τόν συσχετισμόν του μετὰ τῆς παπικῆς Δύσεως;

Κεφ. 1. Τί εἶναι Ὁρθοδοξία; Κατ' ἀρχήν Ὁρθοδοξία δέν εἶναι μία θρησκευτική ἰδεολογία, μία θέσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, μία ἀντίληψις καί ἄποψις διά τόν Χριστιανισμόν, πού ἐξῆλθεν ἀπό ἀνθρωπίνην διανόησιν καί ἐπεβλήθη εἰς τόν κόσμον τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, εἴτε λόγῳ κύρους τῶν ἀνθρώπων πού τήν διέτύπωσαν, εἴτε καί διά τῆς κοσμικῆς ἰσχύος καί ἐξουσίας.

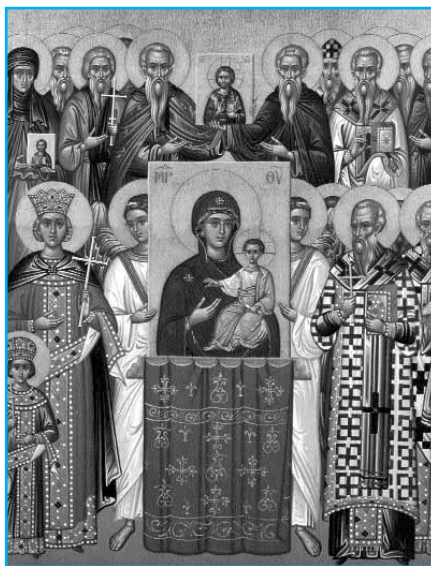
Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι, κατὰ μίαν πρόχειρον ἀνάλυσιν τοῦ ὅρου, ἡ ὀρθή δόξα, ἡ ὀρθή δοξα-

σία, ἡ σωστή μέ ἄλλους λόγους γνώσις τῆς ὑπὸ τῆς Ἀληθείας, τί εἶναι Θεός καί ποία ἡ σχέσηις του μέ τόν ἄνθρωπον καί τόν κόσμον.

Ἡ γνώσις ὅμως αὐτή, ἡ ὑψίστη πασῶν τῶν γνώσεων, ἀπό τήν ὁποίαν ἐκπηγάζουν ὅλαι αἱ ἐπί μέρους γνώσεις, πού ἀναφέρονται εἰς τήν οὐσίαν τῶν ὄντων, δέν εἶναι ἀνθρωπίνη ἐπινόησις, ὅπως ὅλα τά ἄλλα δόγματα καί αἱ ἑτεροδιδασκαλίας, ἀλλά **«δῶρημα τέλειον ἄνωθεν καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων»**.

Ἡ Ὁρθοδοξία λοιπόν, εἶναι ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ, πού ἐκπέμπεται ἀπό τόν Θεόν πρὸς τόν ἄνθρωπον, ὅπως τό Φῶς καί ἡ θερμότης ἐκπέμπονται ἀπό τόν ἥλιον.

Καί αὐτή ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ἀληθείας πρὸς τόν ἄνθρωπον συνιστᾷ τήν εἰδικήν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, πού ὀνομάζεται ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς πληροφορίας, ἀποκάλυψις!

Καί ἡ ἀποκάλυψις τῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἀληθείας διέρχεται διά τῶν ἐξῆς σταδίων: α) Ὁ Θεός ἀποκαλύπτει τήν Ἀλήθειαν διά τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί εἰδικώτερον διά τῶν Προφητῶν. Δι' αὐτό καί εἰς τό Συνοδικόν τῆς Ἐβδόμης Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τονίζεται καί ὑπογραμμίζεται: **«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον»** διά τῶν Ὁράσεων καί τῶν ἀλληγορικῶν εἰκόνων. β) Ὁ Θεός ἀποκαλύπτει ἐν συνεχείᾳ τήν ἰδίαν Ἀλήθειαν ὀλοκληρωμένην καί τελείαν, διά τοῦ Μονο-

γενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ εἰπόντος: **«Ἄ ἤκουσα παρά τοῦ Πατρὸς μου ταῦτα λέγω εἰς τόν κόσμον»** (Ἰω. 8-26).

Δι' αὐτό ἄλλωστε τό β' πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὀνομάζεται Λόγος τοῦ Πατρὸς, διότι δι' Αὐτοῦ ἐλάλησε πρὸς τόν κόσμον. Εἰς τήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν ἀναφέρεται σχετικῶς: **«Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι λαλήσας ὁ Θεός τοῖς Πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ»**. γ) Ὁ Θεός συνεχίζει τήν ἀποκάλυψιν τῆς Ἀληθείας εἰς τήν Ἐκκλησίαν, διά τῶν φωτισθέντων ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων καί τῶν ἐκεί-

νων διαδόχων, τῶν Ἀγίων Πατέρων, καθώς ἀναφέρεται εἰς τό Συνοδικόν τῆς σήμερον Κυριακῆς. «Οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν».

Κατά συνέπειαν, ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μία καί Μοναδική Ἀλήθεια, πού ἐκπορεύεται ἀπό τόν Θεόν καί ἡ Ἀλήθεια αὕτη δέν εἶναι φιλοσοφική καί ἀπρόσωπος, ἀλλά προσωποποιημένη ἐν τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῆς Παναγίας Τριάδος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ γλυκύς Ἰησοῦς, διεκήρυξεν «**Εγὼ εἰμί ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ**».

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ δεδομένη καί ἀμετακίνητη Ἀλήθεια, πού εἶναι «**στύλος καί ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας**» (Τιμ. Γ-15).

Ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Καί ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ μυστικός βίος τοῦ πιστοῦ.

Εἰς ἓνα θαυμάσιον καί ἄκρως ἐπικαιρον Θεολογικόν βιβλίον ἡ «Οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας» πού συνέγραψεν ὁ μακαριστός καί διαπρεπής Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Ἀνδρέας Θεοδώρου, ἀναφέρονται τά ἐξῆς σημαντικά στοιχεῖα διὰ τήν Ἀγίαν μας Ὁρθοδοξίαν: «Πιστεύω, ὅτι ἐν αὐτῇ διακρατεῖται ἀμόλυντος καί ἀσινή (ἀβλαβής) ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους κομισθεῖσα ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις διδάσκεται καί βιοῦται ὁρθῶς. Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου εἶναι τό ἀντικειμενικῶς ἀσφαλές καί βέβαιον, ἐάν συντρέξουν σχετικῶς οἱ ἀπαραίτητοι πρὸς τοῦτο ὑποκειμενικοὶ παράγοντες καί ὅροι.

Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ αἰσθάνομαι τόν ἑαυτόν μου βαθύτατα συνεχόμενον καί ζῶντα ἐν τῷ μυστικῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ... Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι διὰ τήν ψυχὴν μου, ὁ ἄρτος ὁ μυστικός, καί τό ὕδωρ τό πνευματικόν, καί ἡ ἐσθὴς καί τό ἱμάτιον καί ὁ ἀήρ καί τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος μου ὁ ὑπερφυῆς ἔνοικος. Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ λατρεῦν τόν Θεόν, ὅπως πρέπει. Εἰς τήν λατρείαν ταύτην ζῶ διαρκῶς τήν θείαν

ἀλήθειαν, καθίσταται βίωμά μου σταθερόν ὁ ἐν Τριάδι Θεός, ζῶ διαρκῶς τό μυστήριον τῆς θείας περὶ τόν ἄνθρωπον οἰκονομίας καί τόν ἐν Πνεύματι θείῳ ἐξαγνισμόν. Εἰς τήν λατρείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αἰσθάνομαι τόν Θεόν νά καταβαίνει μέχρι ἐμοῦ, τόν ἑαυτόν μου δέ νά ἀνυψοῦται μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ...». Ταῦτα τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ.

Τά σύνορα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι: α) Ἡ Ἀγία Γραφή, ἐρμηνευομένη ἀλανθάστως ἀπό τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καί οὐδέποτε ἀπό τοὺς παπικούς, προτεστάντας καί ἄπαντας τοὺς αἰρετικούς καί τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά. β) Τά Δόγματα καί οἱ ὅροι τῆς πίστεώς μας, πού καθιέρωσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, ὡς Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή ὅ,τι πάντοτε, πανταχοῦ καί ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη ὁρθῶς. γ) Αἱ σεπταὶ παραδόσεις πού διεμορφώθησαν ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους τοπικάς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ὅσον δέν προσκρούουν πρὸς τὰ Δόγματα καί τήν ἐπίσημον παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τέλος, τὰ ἥθη καί τὰ ἔθιμα (λειτουργικά, κοινωνικά κ.λπ.).

Φρουρός δέ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἀκοίμητος συνείδησις τῶν Ὁρθοδόξων. Ἡ ἀκοίμητος αὕτη συνείδησις τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ δύναται καί Συνόδους νά ἀπορρίψη, ἔστω καί ἂν συνεκλήθησαν ὡς Οἰκουμενικά, ἐφ' ὅσον δέν εὐρίσκονται εἰς ἁρμονίαν μέ τήν καθολικὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τοῦτο διεκήρυξε καί ἡ Σύνοδος τῶν πατριαρχῶν τῆς ἀνατολῆς ἐν ἔτει 1848, ὠνομάσασα τόν πιστόν λαόν «**φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας**».

Κεφ. 2. Ἀναμφισβήτητος πνευματικὴ δύναμις ὁ Ἑλληνισμός. Χωρὶς τήν πνευματικὴν αὐτὴν δύναμιν, χωρὶς τόν Ἑλληνισμόν δέν θά ὑπῆρχε οὔτε ἰδέα, οὔτε πρακτικὴ τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ὁ Πολιτισμός, ὡς ὑψηλὴ ἰδέα, πού ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀναζητήσιν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἑνός ἀνωτέρου τρόπου ζωῆς μέ πρόγραμμα καί σκοπόν, εἶναι δημιουργημὰ καί σύλληψις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δι' αὐτό καί τό μοναδικόν θεμέλιον τοῦ πανανθρωπίνου πολιτισμοῦ θεωρεῖται ὁ κλασσικὸς Πολιτισμός τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἡ ἁρμονία, τό κάλλος, τό μέτρον, ὁ ρυθμός, ὁ στοχασμός, ἡ λογικὴ, ἡ

μεταφυσική ενόρασις ὅλα αὐτά εἶναι στοιχεῖα τοῦ ἀνωτέρου ἐκείνου πολιτισμοῦ, πού ἐξεκο-
λαύθη εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων
καὶ διεδόθη διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὅπως
ἡ περίφημος θεωρία τοῦ Πλάτωνος, διὰ τῆς
ὁποίας προσανατολίζεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς
τόν κόσμον τοῦ ωραίου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ
ὁποίου ἀντίτυπα εἶναι τὰ ἐφήμερα πράγματα
τοῦ παρόντος κόσμου, ἀνάγοντα εἰς τὴν θεω-
ρίαν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ προνοητοῦ Θεοῦ.

Ποῖος ἄλλωστε δὲν γνωρίζει, ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι
Ἕλληνες ἔθεσαν τὰς βάσεις
ὅλων σχεδόν τῶν Ἐπιστημῶν;
Ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Εὐκλεί-
δης θεμελιωταὶ τῆς Ἀριθμη-
τικῆς καὶ τῆς Γεωμετρίας. Ὁ
Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός
θεμελιωταὶ τῆς Ἰατρικῆς Ἐπι-
στήμης. Ὁ Δημόκριτος θεμε-
λιωτής τῆς Πυρηνικῆς Φυ-
σικῆς.

Τό σύνολον τῆς πνευμα-
τικῆς δημιουργίας, τῆς πολυτί-
μου αὐτῆς περιουσίας τῆς
ἀνθρωπότητος, ὀφείλεται εἰς
τόν ἑλληνισμόν. Ἀλλά καὶ
αὕτη ἡ ἰδέα τῆς συναδελφώσε-
ως τῶν λαῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος,
εἶναι σύλληψις καὶ πρακτική τοῦ Μ. Ἀλεξάν-
δρου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς πολιτιστικῆς του
ἐκστρατείας πρὸς τὴν Ἀσίαν, συνέλαβε τό τολ-
μηρόν σχέδιον μιᾶς κοινω-
νίας Ἐθνῶν, πού θά ὀμι-
λοῦν τὴν ἑλληνικὴν
γλῶσσαν καὶ θά κατευθύν-
ονται ἀπὸ τὰς ἀρχάς τοῦ
ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' ὁ ἑλληνισμός ἐκιν-
δύνευσε νὰ ἀφανισθῇ τό
πρῶτον ἀπὸ τόν ὀλοκληρω-
τισμόν τῆς ρωμαϊκῆς αὐτο-
κρατορίας, ἡ ὁποία ὅμως
κατεκτιήθη ἀπὸ τὴν αἴγλην
τῆς σοφίας καὶ τόν πολιτισμόν τῆς Ἑλλάδος.
Ἀργότερον δέ ἐκινδύνευσε καὶ ἀπὸ τὰ στίφη
ἀπολιτίστων λαῶν, πού κατέκλυσαν τόν εὐρω-
παϊκόν χῶρον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παρακμῆς
τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ τόν κίνδυ-
νον αὐτόν διέσωσε τόν ἑλληνισμόν ἡ **Ὁρθοδο-**
ξία! Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμός συνειργάσθη-

σαν καὶ ἐδημιούργησαν τόν θαυμάσιον βυζαν-
τινόν πολιτισμόν, μέ τόν ἔντονον ἐκκλησιαστι-
κόν του χαρακτῆρα καὶ τό αὐστηρόν κοινωνι-
κόν ἥθος. Ἡ ἐνδοξότερα περίοδος τῆς εὐρω-
παϊκῆς ἱστορίας εἶναι ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατο-
ρία. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρα-
τορίας ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνέπτυξε ὅλας
τὰς πνευματικὰς τῆς δυνάμεις καὶ ὑψώθη εἰς
τό ἀνώτατον σημεῖον τῆς ὀργανώσεώς της.
Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προσφέρουν
τούς ἀνεκτιμήτους πνευματικούς των θησαυ-

ρούς (συγγράμματα δογματι-
κά, ἀσκητικά ἠθικά, ὕμνους,
ποίησιν κ.λπ.) Συγκροτοῦνται
αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἀνα-
πτύσσεται ὁ Χριστιανικὸς Κοι-
νωνισμός καὶ αἱ ἐκκλησιαστι-
καὶ τέχναι φθάνουν εἰς τὴν
ἀνωτάτην ἀκμὴν.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς
ὀριοθετεῖται ἡ νέα πνευματικὴ
δύναμις τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ
Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός!

Ὅταν λέγομεν Ὁρθόδοξον
Ἑλληνισμόν, ἐννοοῦμεν τὴν
ἱστορικὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ διὰ μέσου τῆς Ὁρθοδο-

ξίας.

Χωρὶς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ Ἑλληνισμός, ὡς
ἐθνικόν μέγεθος, ὡς πνευματικὴ δύναμις θά
εἶχε ἐξαφανισθῇ ἢ θά εἶχε ἀφομοιωθῇ ἀπὸ τὴν
Δύσιν, ὅπως δυστυχῶς τεί-
νει ἡ ὑπόθεσις ἐξελισσομέ-
νη κατὰ τὴν ἐποχὴν μας.

Ἄλλ' ὁ Ἑλληνισμός ἐπε-
βίωσε, χάριν εἰς τὴν Ὁρθο-
δοξίαν καὶ μετὰ τὴν κατά-
λυσιν τῆς βυζαντινῆς αὐτο-
κρατορίας.

Δύο θηρία ἀπειλοῦσαν
νὰ κατασπαράξουν τόν
Ἑλληνισμόν: Ὁ Φραγκι-
σμός καὶ ὁ Ἰσλαμισμός!

Ὁ Φραγκισμός, ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ πά-
θους τοῦ Παπισμοῦ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας,
ἐπεδίωκε μέ κάθε τρόπον τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ
Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ
ἐπιβάλλῃ τό ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην τοῦ παπι-
σμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐμεσουράνει εἰς τόν πνευματικόν
ὀρίζοντα τῆς Εὐρώπης ὁ ἥλιος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀλλά καί ὁ Ἰσλαμισμός, πού ἐμφανίζεται κατά τόν ἑβδομον αἰῶνα, ἔβλεπε τόν ὀρθόδοξον Ἑλληνισμόν ὡς φραγμόν καί ἐμπόδιον διά τόν ἐξισλαμισμόν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ κίνδυνος διά τήν ἐπιβίωσιν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ ἦτο ἄμεσος.

Ὁ Παπισμός κάτω ἀπό τήν δύναμιν καί τήν προστασίαν τῶν Φράγκων τῆς Εὐρώπης, ἀρχίζει νά ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ τόν δέκατον τρίτον αἰῶνα, μέ τίς Σταυροφορίες.

Αἱ ὁρδαί τῶν Σταυροφόρων τοῦ Πάπα ἐξορμοῦν μέ πάθος κατά τῆς Κων/πόλεως τό 1204 διά νά καθυποτάξουν τούς ἀπειθεῖς Ὀρθοδόξους εἰς τήν παπικήν ὑψηλοφροσύνην. Καταλαμβάνουν τήν Βασιλεύουσαν καί ἐπιφέρουν τό πρῶτον καί καίριον πλήγμα τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ Βυζαντίου.

Ἐσυλήθησαν οἱ πολύτιμοι θησαυροί, ὁ βυζαντινός πλοῦτος, ὁ περίφημος διάκοσμος ἀριστοτεχνικῆς τῆς πόλεως. Ὅ,τι τό ἰδεῶδες καί ὠραῖον. Ἀγάλματα, κίονες, κειμήλια, ἱερά σκεύη, βιβλία ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ἱερά λείψανα Ἀγίων, ὅλος ὁ περίτεχνος στολισμός.

Ἐβεβηλώθη ἡ Ἀγία Σοφία. Ἐκλάπη ἡ ἀνεκτίμητος Ἀγία Τράπεζα ἐκ πλατίνης καί σμάλτου καί γενικῶς ἐρημώθη ἡ Βασιλεύουσα, μετά τήν ἀπό ἐτῶν σύλησιν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, τῶν Δελφῶν καί ἄλλων ἀθανάτων μνημείων τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς ὑπό τῶν βαρβάρων τῆς Δύσεως Φράγκων καί λοιπῶν.

Ἀργότερον, περί τόν 14ον αἰῶνα, οἱ Φράγκοι, μέ ἐκπρόσωπον τόν Μοναχόν Βαρλαάμ ἀπό τήν Καλαβρίαν, ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου στό πρόσωπον τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἡ διαμάχη μεταξύ τοῦ Βαρλαάμ καί τοῦ Ἀγίου

Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἦτο ἐκκλησιαστική, θεολογική. Εἶχε ὅμως καί ἕναν βαθύτερον χαρακτήρα. Ἦτο διαμάχη μεταξύ τοῦ παπικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ καί τοῦ ὀρθοδόξου ἀσκητισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι συνέπεια καί γνώρισμα τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Παπισμός καί Ὀρθοδοξία ἀντιμάχονται ἐπὶ θεολογικοῦ πεδίου τώρα. Ἐφάνη καθαρά τότε ἡ ἐπιδίωξις τοῦ παπισμοῦ νά ὑποτάξῃ κοσμικῶς καί θεολογικῶς τόν βυζαντινόν ὀρθόδοξον ἑλληνισμόν.

Ὁ ἐπίλογος τῆς παπικῆς ἐγκληματικότητος κατά τοῦ ἡμιθανοῦς πλέον Βυζαντίου, ὑπῆρξε ἡ θλιβερά προϋπόθεσις τῶν δραματικῶν παραμονῶν τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τούς Τούρκους.

Οὐδεῖς Ἕλλην πρέπει νά λησμονήσῃ τήν ραδιουργίαν τοῦ παπισμοῦ ἐναντίον τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, πού εἶχε περιορισθεῖ τοπικῶς πλέον εἰς τήν ἑνδοξον πρωτεύουσαν τοῦ πάλαι ποτέ ἐνδόξου Βυζαντίου, τήν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐκμεταλλεόμενοι οἱ πάπαι τήν ἀμηχανίαν τῶν Βυζαντινῶν κατά τήν ἐποχὴν τῶν τελευταίων Παλαιολόγων ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσεγγίσεως τῶν Τούρκων καί τῆς ἐπὶ θύραις ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπρότειναν στρατιωτικὴν καί οἰκονομικὴν βοήθειαν, ὑπὸ τόν ὅρον ὅμως τῆς ὑποταγῆς τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τόν Παπισμόν. Καί τήν ληστρικὴν αὐτὴν πρότασιν ὠνόμασαν: «Ἐνωσιν» τῶν Ἐκκλησιῶν καθὼς καί σήμερον ἐγκληματικῶς ἐπιχειρεῖται.

Ὁ γνωστός Γάλλος Βυζαντινολόγος Κάρολος Ντίλ, παρατηρεῖ εὐστόχως εἰς τό ἔργον του «Βυζαντινές Μορφές»: **«Καμία ἀμφιβολία δέν χωροῦσε ὅτι οἱ Δυτικοὶ**

ὑπὸ τήν ἔμπνευσιν τῶν θρησκευτικῶν των ἀρχηγῶν τῶν Παπῶν, δέν ἐνδιεφέροντο διά τήν σωτηρίαν τῶν Βυζαντινῶν ἀπὸ τήν αἰχμαλωσίαν τῶν Τούρκων, ἀλλὰ διά τήν κατάκτησιν τοῦ θνήσκοντος Βυζαντίου».

Καί ὁ κορυφαῖος ἐθνικός ἱστορικός Κων/νος Παπαρηγόπουλος ἐκφέρει τήν θλιβεράν κρίσιν του: «Θά εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἱστορίας τοῦ θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς δυτικῆς χριστιανοσύνης (τοῦ Πάπα δη-

λαδή), διότι κατά την τελευταίαν τραγικήν στιγμήν τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν, δέν τοὺς ἄφησε νά “πεθάνουν” ἡνωμένοι, ἀλλὰ μέ τήν ἀπατηλήν ὑπόσχεσιν τῆς ἀποστολῆς ὀλίγων γαλερῶν καί μισθοφόρων, τοὺς διέσπασε εἰς “Ἐνωτικούς” καί “Ἀνθενωτικούς” καί ἔτσι ἐχαλάρωσε τήν ἄμυνάν των».

Καί ἡ μεγάλη παγίδα τῶν παπικῶν διά τήν ὑποταγήν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ εἰς τόν παπισμόν στάθηκε ἡ ψευδοΣύνοδος τῆς Φεράρας Φλωρεντίας (1438-1439), κατά τήν ὁποίαν τό ψεῦδος κατετροπώθη, καί ἡ ἀλήθεια ἐλαμψεν δι’ ἑνός καί μόνου ὀρθοδόξου Ἱεράρχου!

Ἡ θεία πρόνοια ἀντιπαρέθεσε κατά τοῦ ὑψηλόφρονος πάπα Εὐγενίου εἰς τό πονηρόν ἐκεῖνο συμβούλιον τῆς Φεράρας, τόν πρόμαχον καί στυλόν τῆς Ὁρθοδοξίας Μᾶρκον τόν Εὐγενικόν, τό ὄργανον τοῦ Παρακλητοῦ, ὅστις κατέσπασε **«τὴν ὀφρὺν τῆς δυτικῆς ἀνταρσίας»**, κατά τήν ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς σημεῖον καθομολογήσεως τοῦ πάπα: **«Μᾶρκος οὐχ ὑπέγραψεν οὐδέν ἐποίησαμεν»!!**

Ὅλοι ὅμως αἱ μεγάλοι καί σκληραῖ δοκιμασίαι ὑπὸ τῶν Παπῶν ὠδήγησαν εἰς τήν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς 29ης Μαΐου 1453, καθ’ ἣν ἡ Βασιλεύουσα ἔδυσε καί τό μεγαλοπρεπές Βυζάντιον ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ἀσιατῶν βαρβάρων, πρὸς λύπην τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, χαράν δέ τοῦ δολίου Πάπα Εὐγενίου τοῦ Ε΄, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τόν σκοτεινόν του ἄνθρωπον, εἰπὼν χαιρεκάκως: **«Δέν θά ἐχαιρόμην τόσον ἐάν εἶχαμε δέκα νίκας κατά τῶν Τούρκων, ὅσον χαίρομαι τώρα μέ τήν ὑποδούλωσιν τῶν σχισματικῶν»**.

Ἐν τούτοις τό γένος μας, τό εὐλογημένον καί Ὁρθόδοξον Ἔθνος, διῆλθε διά μέσου τῶν τρομερῶν ἱστορικῶν συμπληγᾶδων τοῦ Φραγκοπαπισμοῦ καί τοῦ Ἰσλαμισμού χωρίς νά συνθλιβῇ.

Ἐτραυματίσθη βεβαίως, ἐπληγώθη, ἔφθασε μέχρι πυλῶν τοῦ ἔθους, ἀλλὰ τελικῶς ἐπεβίωσε! Ἐσώθη ὁ Ἑλληνισμός χάρις εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, διά δευτέραν φοράν.

Ἡ ὀρθόδοξος πίστις ὑπῆρξεν ἡ πηγή καί ἡ αἰτία τοῦ θριάμβου τοῦ 1821. Πόσον δίκαιον εἶχε ὁ λαός τῆς Κων/πόλεως ὅταν: ἐκραύγαζε **«καλύτερα σαρίκι τούρκικο παρά τιάρα παπική»!** Τό «τούρκικο σαρίκι» ἀφήρεσε τήν κρατικήν ἐλευθερίαν, δέν ἐξεμηδένισε ὅμως τήν ἐθνικήν ψυχὴν. Τό ἀντίθετο ἀσφαλῶς θά τό ἐπετύγχανεν ἡ **«παπική τιάρα»**.

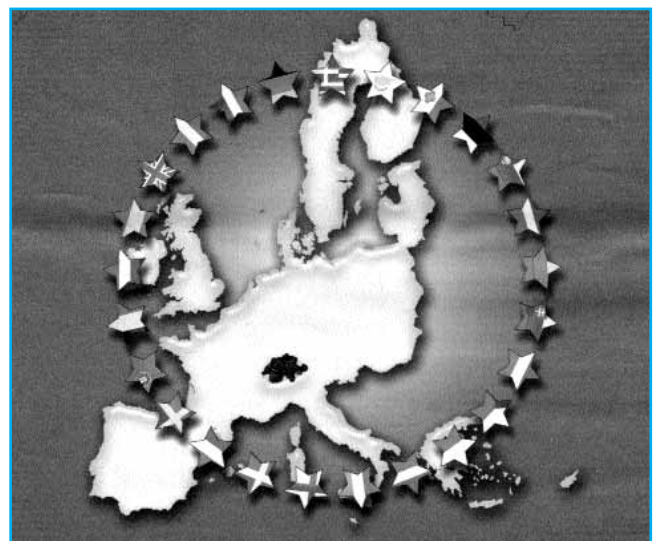
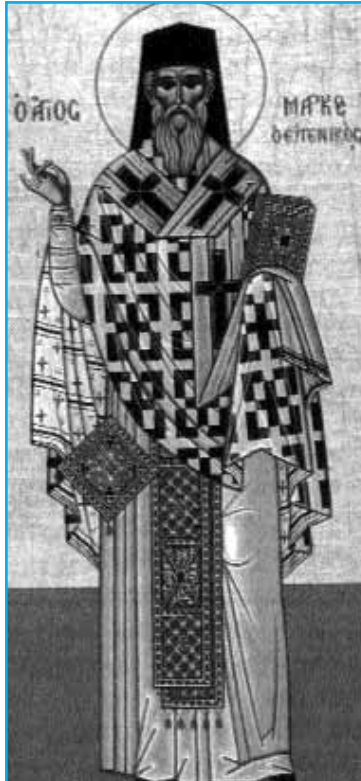
Ἀνεβίωσε ἀπὸ τήν τέφραν τῶν θυσιῶν καί τῶν ὀλοκαυτωμάτων τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ ὅπως ὁ μυθικός Φοῖνιξ.

Τό 1821 δέν εἶναι μόνον μία ἱστορική ὑπόμνησις τῆς τραγῆς μας ἐθνεγερσίας, εἶναι καί ἡ ἀφετηρία τοῦ νεωτέρου Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ πού ἀνεπήδησε **«ἀπ’ τὰ κόκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά»!**

Κεφ. 3. Ἄλλ’ αὐτός ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός ὁ νεκραναστημένος πού κατέπληξε τήν ἀνθρωπότητα μέ τόν ἀκατάβλητον ψυχικόν του δυναμισμόν, ἀντιμετωπίζει κατά τήν ἀνατολήν τοῦ 21ου αἰῶνος μίαν φοβεράν δοκιμασίαν καί πάλιν.

Ποία εἶναι αὕτη;

Εἰς τὰς ἡμέρας μας τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης συνεκρότησαν μίαν ὑπερεθνικὴν ἐνότητα, τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν, ἡ ὁποία εἶναι μία Κοινότης, πού ἐφήρμοσε τήν οἰκονομικὴν καί κοινωνικὴν ἐνότητα τῶν λαῶν της.

Πρόκειται δηλαδή περί μιᾶς πολυεθνικῆς Βαβυλωνίας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ συμφυρόμενοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης θὰ ἀλλοιωθοῦν εἰς ἓνα ἀλλόκοτον μόρφωμα, χωρὶς ἱστορικὴν συνειδησιν, διότι εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἑθνῶν βαρύνουν τὰ ἰδανικά καὶ αἱ παραδόσεις.

Αὐτοὶ ἀκριβῶς οἱ δύο παράγοντες, τὰ ἐθνικά ἰδανικά καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις εἶναι τὰ νεῦρα καὶ οἱ ἱστοὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἄν λοιπὸν κινδυνεύσουν αὐτὰ τὰ νεῦρα, τότε ἀσφαλῶς ἡ Ἑλλάς, θὰ παραλύσῃ καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἀποθάνῃ.

Κινδυνεύουν λοιπὸν τὰ ἐθνικά ἰδανικά καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις τῆς Ἑλλάδος μας, καθὼς προοιμιάζεται μὲ τὰ σημερινὰ θεούμενα.

Θὰ ἐκλείψουν αἱ ὠραῖαι παραδόσεις μας, ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία, ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ καὶ θαλπωρὴ, αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις, πού συνδέονται μὲ τὸ ἐθνικὸ μας ἦθος, θὰ λησμονηθῇ παντελῶς ἡ ὠραία μας ἐθνικὴ γλῶσσα, ὡς ἥδη διαμορφοῦται. Γλῶσσα ἡ ὁποία ἐστάθη τὸ παναρμόνιον ἐκφραστικὸν ὄργανον ὑψίστων ἀληθειῶν, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Θεολογίας, τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως καὶ δέν θὰ ἀποτελῇ ἀναγωγικὸν μέσον πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἁρμονίας.

Καὶ πρό παντός, μέσα εἰς τὸ χάος τῶν Θρησκευτικῶν Δογμάτων τῶν Ὁμολογιῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν κύκλων τῆς ἀποστατημένης καὶ παπαγεννήτου Δύσεως, ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ὑποτονισθῇ ἀρχικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐκλείψῃ.

Ἐγίνετο λόγος εἰς τὸ παρελθόν ἀπὸ τοὺς διαφόρους «Σεβασμιωτάτους καὶ διακεκριμένους Θεολόγους» τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τάχα πρέπει νὰ προετοιμασθοῦν οἱ Ἕλληνες, διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν τὴν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι ἰσχυρίζοντο, ὅτι τὸ μόνον κεφάλαιον πού θὰ προσκομίσῃ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν Ε.Ε. θὰ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία!

Λόγοι στομφώδεις! Σχήματα καὶ συνθήματα πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν καὶ παραπλάνησιν τῶν ἐλαχίστων πού ἀγωνιοῦν καὶ ἀντιδροῦν ἀκόμη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών πρὸς τὴν ὁποίαν ὁδηγεῖται ἡ Ὁρθοδοξία.

Διὰ ποίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ποῖοι ὁμιλοῦν δι' αὐτήν;

Ἐκεῖνοι πού ἐδέχθησαν ἀδιαμαρτυρητῶς τὸ φράγκικον ἡμερολόγιον κατὰ τὸ 1924. Ἡμερολόγιον πού ἐπέβαλαν οἱ μασῶνοι, Οἰκουμενικός

Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος πραξικοπηματικῶς χωρὶς πανορθόδοξον Σύνοδον;

Ἐκεῖνοι πού εἰς δευτέραν φάσιν ηὐχθήθησαν πρὸ ἐτῶν τὴν ἀλλαγὴν καὶ τοῦ Πάσχα εὐκαιρίας δοθείσης ἐν ἔτει 1974 ἐκ τῆς συμπτώσεως τοῦ συνεορτασμοῦ μετὰ τῶν Φράγκων, συμφῶνως πρὸς τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο Ἀναστάσιμον μήνυμα τοῦ Φαναρίου ἐπὶ πατριαρχίας Δημητρίου, πού ἐχαρκτήριζε εὐτυχὴ συγκυρίαν τὸ γεγονός καὶ διεμήνυε εἰς τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἐπιδιωχθῇ ὁ κοινὸς ἐορτασμός μετὰ τῶν Δυτικῶν;

Ἐγραφεν ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» τὴν 29-11-1996: *«Τὸ 1974, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπτώσεως Ὁρθοδόξου καὶ παπικοῦ Πάσχα τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν, ἔστειλε ὁ Πατριάρχης Δημήτριος πασχάλιο μήνυμα στὸν πάπα καὶ ἀρχηγούς τῶν Προτεσταντῶν, προτείνων τὴν λύσιν “σταθερᾶς Κυριακῆς” τὴν 6' Ἀπριλίου, γιὰ κοινὸ ἐορτασμὸ τοῦ Πάσχα, ἀπὸ τὸ ἐπόμενο ἔτος 1975»* (φυλ. 1200).

Εἰς δὲ τὴν παροῦσαν περίοδον, ἄκουσον-ἄκουσον! Ὁ Ἀλβανίας Ἀναστάσιος ἐξελέγη ὁμοφώνως, ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν διασπρεβλωτῶν τῆς ἀληθοῦς πίστεως, «πρόεδρος» τοῦ Π.Σ.Ε., εἰς τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἐκ νέου θέμα κοινοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μεθ' ὅλων τῶν αἰρετικῶν!

Ἐκεῖνοι λοιπὸν πού διεβρώθησαν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν καὶ ἔχουν ἀπωλέσει τὴν εὐαισθησίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ δώσουν εἰς τὴν Ε.Ε. τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἀληθείας;

Ἐκεῖνοι πού συλλειτουργοῦν καὶ συμπροσεύχονται μὲ ὅλους τοὺς Αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους εἰς τὸ Π.Σ.Ε. χωρὶς ἔλεγχον συνειδήσεως;

Ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναίδειαν νὰ κηρύσσουν, ὅτι ὁ Μωάμεθ ἦτο Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ;

«Ἐπεα πτερόεντα» ὅσα λέγουν οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ καὶ ψευδόγραφα ὅσα γράφουν εἰς τὰ διάφορα θρησκευτικὰ περιοδικὰ των δι' ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν.

Ἀναμφισβητήτως, λοιπὸν, μεγάλως θὰ ζημιωθῇ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος μας ἐάν δέν

μεταμεληθούν οί ως ἄνω βαρυνόμενοι καί ἀντιδράσουν κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων πού μᾶς ἀφαιροῦν τόν δυναμισμόν μας κόπτοντας τά νεύρα καί τούς ἰστούς τῆς Ἑλλάδος μας, τά Ἐθνικά ἰδανικά καί τὰς ἐκκλησιαστικές παραδόσεις.

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός θά καταντήσῃ μία ἐθνική κοινότητα, χωρίς ἰδιαιτερότητα πού θά ἐξυπηρετεῖ τουριστικούς μόνον σκοπούς καί ὅχι τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καί τήν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑθνους μας.

Αἰτία τοῦ κακοῦ, οἱ προβατόσχημοι λύκοι πού ἰσοπέδωσαν δόγματα κανόνες καί Ἐκκλησιαστικές παραδόσεις. Μαρτυρία; Οἱ ἐκστομισθέντες βλάσφημοι λόγοι τοῦ διαβοήτου Βαρθολομαίου, Οἰκουμενικοῦ λεγομένου Πατριάρχου, ἄκουσον: «Οἱ ἱεροί κανόνες τοῦ Πηδαλίου εἶναι τά τείχη τοῦ αἵσχους διότι χωρίζουν τούς λαούς!» (Περιοδικόν Ἐπίσκεψις 15-7-89).

Ἰσχυρῶς, τό ἀπίστευτον, σχετικῶς μέ τό σχίσμα τοῦ 1054, ὅτε ἀπεκόπησαν οἱ παπικοί ἀπό τόν κορμόν τῆς ὀρθοδοξίας: «**Ἡ μετάνοια ἡμῶν διά τό παρελθόν εἶναι ἀπαραίτητος. Δέν πρέπει νά σπαταλήσωμεν τόν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὀφews καί εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμενοι ὑπέρ αὐτῶν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τά σφάλματα ἐκείνων**» (Ἐκκλ. Ἀλήθεια φ. 461 16-12-1988).

Ἀποκαλεῖ ὁ κ. Βαρθολομαῖος θύματα τοῦ ὀφews δηλ. τοῦ διαβόλου, τούς προμάχους τῆς ὀρθοδοξίας, Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν, Μᾶρκον τόν Εὐγενικόν, Κοσμάν τόν Αἰτωλόν καί λοιπούς μύστας τῆς οὐρανίου θεολογίας, τῶν ὁποίων ἐπικαλεῖται θεατρικῶς τὰς εὐχάς καθ' ἐκάστην ἡμέραν λέγων τό: «**δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν**». Σήμερα δέ Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγκωμιάζει μετὰ τῶν ὁμοφρόνων του «νικητήρια τῆς ὀρθοδοξίας»(!) εἰς παραπλάνησιν τοῦ κόσμου.

Δέν γνωρίζομεν ἂν παρεφρόνησε ὁ λεγόμενος «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» καί οἱ συμπορευόμενοι μετ' αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι καί ἀλλοχοῦ Ἱεράρχαι, οἱ τόν τίτλον μόνον φέροντες «Ὁρθόδοξοι» οὐσία δέ οἰκουμενισταί, μέλη τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἐντεῦθεν, ἀποροῦμεν διὰ τινος συντηρητικούς Ἱεράρχας τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, οἱ

ὁποῖοι ἀσφαλῶς ἐννοοῦν μέν τήν ἐκθεμελίωσιν τῆς ὀρθοδοξίας, συνταυτίζονται ὅμως ἀδιαμαρτυρήτως μετὰ τῶν ἀπεργαζομένων τό ὀλέθριον κακόν.

Νά πιστεύσωμεν ὅτι συνευδοκοῦν ἐν ἀδιαμαρτυρήτῳ συνειδήσει;

Τότε ὑπέχουν μεγαλυτέρας εὐθύνης τῶν συνειδητῶς νενεκρωμένων.

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ σημερινή Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς καλεῖ νά λάβωμεν σοβαράς ἀποφάσεις.

Καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, ὅτι εἴμεθα ἡ ἀνύστακτος φρουρά τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας. Κατεδικάσαμεν τήν εἰσαγωγήν τοῦ Φραγκοπαπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τόν Λειτουργικόν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἦτο πρόδρομος τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀντίθετος πρὸς τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τὰς σεπτὰς μας παραδόσεις, καί τὰ πραγματικά συμφέροντα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑθνους μας.

Κατηγγείλαμεν καί καταγγέλλομεν τόν Οἰκουμενισμόν, ὡς **παναίρεσιν** καί ἀπαιτοῦμεν τήν διακοπὴν τῶν διαλόγων μέ αἰρετικούς καί τήν ἔξοδον τῶν ἀνωτέρω Ἱεραρχῶν ἐκ τοῦ πονηροῦ τούτου κατασκευάσματος.

Δέν εἴμεθα διατεθειμένοι νά πωλήσωμεν τὰ πρωτοτόκια μας εἰς τήν αἰρετικὴν Δύσιν.

Καταγγέλλομεν τήν ἀγαπολογία Βαρθολομαίου, Χριστοδούλου, Ἀναστασίου καί λοιπῶν συνεργατῶν των μετὰ τῶν Παπικῶν καί λοιπῶν αἰρετικῶν, ὡς **παγίδα ἐφάμιλλον μέ τήν συμμετοχὴν τοῦ Βυζαντίου εἰς τὴν Ψευδοσύνοδον Φεράρας - Φλωρεντίας**.

Δι' αὐτό καί σᾶς καλοῦμεν εἰς ἐγρήγορσιν καί ἀγῶνα ἐπίμονον καί διαρκείας, διότι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ.

Ἡ ἐπιτυχία ὅμως τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ἐνότητα, διότι ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς.

Ἄς ἐκλείψῃ ἡ ἐπαχθὴς παραταξιακὴ νοοτροπία, πού τόσον ζημιώνει τόν ἱερόν ἀγῶνα μας καί ἅς συνετισθοῦν οἱ αἵτιοι τοῦ χωρισμοῦ ἐν πνεύματι ταπεινώσεως καί συγγνώμης διὰ νά μὴ ἀπωλεσθῇ ἀφρόνως ὁ μαρτυρικός ἀγῶν 82 ἐτῶν.

Ἄς γονατίσουν ὑπὸ τήν αἵματοβαφῇ σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως ἠνωμένη ἡ φρουρά τῆς Ὁρθοδοξίας δώσῃ τήν μαρτυρίαν τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας εἰς τόν κόσμον.

Μᾶς καλεῖ ἡ μεγάλη ἐπέτειος σήμερον τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ πασῶν τῶν

αίρέσεων, νά ἐμβαθύνωμεν εἰς τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῆς ἐορτῆς, ἀποτυπῶντες εἰς ἑαυτούς τήν φλόγα τῆς ἀγάπης καί πίστεως τῆς εὐσεβοῦς Βασιλίσσης Θεοδώρας καί τῶν ἁγίων Πατέρων πρός τήν Μόνην Ἀλήθειαν τόν Ἰησοῦν καί τήν Ἐκκλησίαν Του, Τῆς ὁποίας ἡ οὐσία, ὡς εἴπομεν, εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἐπιλογίζοντες, ἐπευχόμεθα τήν ἐξ ὕψους ἀνδρείαν καί ἐνίσχυσιν τῶν εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν καί συγχρόνων προμάχων τῆς ἀληθοῦς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν πίστεως, κληρικῶν καί λαϊκῶν, εἰς τόν τίμιον καί ἱερόν ἀγῶνα «ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν» καί εἰδικώτερον εἰς τήν ἀντίστασιν κατά τῆς τεκταινομένης ἀσεβοῦς ἀπεμπολήσεως τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς πίστεως καί τῆς φυλῆς μας μέ τό ἔμβλημα **«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου»**.

Ἡ δέ χάρις καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ νά ἐνίσχῃ ἅπαντας ἡμᾶς εἰς αἰσίαν καί καρποφόρον διάβασιν τοῦ ὑπολοίπου τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἰδιαίτερον χρῶμα εἰς τήν ἐφετινὴν ἐκδήλωσιν ἔδωσεν ἡ ταυτόχρονος προβολή παρουσιάσεως (σλάϊντς) εἰς τήν ὁθόνην καταλλήλων εἰκόνων καί φωτογραφιῶν, ἀναλόγως τοῦ θέματος εἰς τό ὁποῖον ἀνεφέρετο κάθε φοράν ἡ ὁμιλία ἢ οἱ βυζαντινοὶ ὕμνοι. Ἡ ὕμνο-λογικὴ ἐπένδυσις τῆς ἐορτῆς, ἐγένετο ἐπαξίως ὑπὸ τῆς χορωδίας βυζαντινῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου Ἀγίας Βαρβάρας ὑπὸ τόν Πρωτοψάλτην κ. Ἀθανάσιον Ἰωαννίδην.

Τελετάρχης τῆς ἐκδηλώσεως ἦταν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Γρηγόριος Τουλάριος.

Ἐν εἶδει ἐπιλόγου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος, ἀνέγνωσε τήν ἀπάντησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου πρός τόν «Ὁρθόδοξον Τύπον» σχετικῶς πρός τήν ἀπόφασιν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας περὶ τῶν μυστηρίων τῶν Γ.Ο.Χ.. Ἡ ἀπάντησις ἐδημοσιεύθη εἰς τό φύλλον 634 τοῦ «Ὁρθ. Τύπου» (σελ. 5) καί ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τήν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας, τῆς 3.2.2006, προβλήθη ἀπόφασις Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας σχετικῶς μέ τά μυστήρια τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τήν κανονικὴν ἐγκυρότητα τῶν ὁποίων ἀπορρίπτει. Ἐπ' αὐτοῦ παρακαλοῦμεν ὅπως δημοσιεύσητε τήν κατωτέρω ἀπάντησιν μας.

1. Οἱ ἐπίσκοποι τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τοῦ

Νέου Ἡμερολογίου δέν διατυπώνουν διὰ πρώτην φοράν τήν ἄποψιν τῆς περὶ δῆθεν ἀκυρότητος τῶν μυστηρίων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας. Πολλάκις εἰς τό παρελθόν ἔχει γίνεи λόγος περὶ τοῦ θέματος τούτου.

Τό γεγονός οὐδεμίαν ἐντύπωσιν μᾶς προξενεῖ. Εἶναι ἐπόμενον νά ἰσχυρίζονται τήν θέσιν αὐτὴν διὰ νά ἐμφανίζονται ὅτι αὐτοὶ δῆθεν ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι αὐτοὶ ἔχουν ἔγκυρα τά μυστήρια. Εἶναι αὐτό τό ὁποῖον λέγει ὁ λαός: *«φωνάζει ὁ κλέφτης, γιὰ νά φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης»!*

«Νοικοκύρης» εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ὁ πιστός λαός, κατὰ τήν μαρτυρίαν τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει 1848. Αὐτός φυλάττει τήν Πίστιν του καί ἀποκρούει κάθε κακόδοξον διείσδυσιν, ὅπως ἐπεχειρήθη τό 1924 μέ τήν ἐπιβολήν τοῦ Φράγκικου Ἡμερολογίου. Ὁ λαός, ὁ ὁποῖος φρυκτωρεῖ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας καί μάχεται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τό στόχαστρον ὧν ἀπεστάτησαν ἀπὸ τήν παραδοθεῖσαν Πίστιν!

Οἱ καινοτομήσαντες ἀρχιερεῖς τό 1924, μέ τήν ἀλλαγὴν τοῦ πατροπαράδοτου Ἡμερολογίου, εἰς τά πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ των, ἔπαυσαν ν' ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Κατὰ τόν ἴδιον τρόπον δέν ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καί ὅσοι, παρὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 16ου αἰῶνος, δέχονται τό νέον ἢ φράγκικον Ἡμερολόγιον, ἢ ἐνστερνίζονται τὰς ἀθέους καί ψυχοφθόρους διδασκαλίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ τήν διείσδυσιν τοῦ ὁποίου εἰς τόν χώρον τῆς Ὁρθοδοξίας, πρῶτον βῆμα ὑπῆρξεν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου.

Τό ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός ἀποτελεῖ δεινὴν αἵρεσιν, ἢ καλύτερον «παναίρεσιν», διακηρύσσεται καί ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀκολούθους τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἀλλ' ἐάν ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεσις, τήν ὁποίαν κηρύττουν ἔργῳ καί λόγῳ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται των, ἀπὸ τοῦ Ἀθηναγόρα, Δημητρίου, Βαρθολομαίου, μηδέ τοῦ Χριστοδούλου ἑξαίρουμένου, εἶναι δυνατόν ποτέ ἡ «ἐκκλησία» των ν' ἀποτελεῖ ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ;

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκεται μακράν ἀπὸ πᾶσαν αἵρεσιν. Δέν ἔχει *«σπίλον ἢ ρυτίδα μίαν ἢ τι τῶν τοιούτων»* (Ἐφ. 5, 27). Κατὰ δέ τήν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον *«ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον»!*

Ὡς ἐκ τούτου, τό 1924 μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἦσαν καί εἶναι μόνον ὅσοι δέν ἐδέχθησαν τό νέον ἡμερολόγιον, δέν κοινωνοῦν μέ ὅσους δέχθηκαν αὐτό καί δέν ὑπέκυψαν μέχρι σήμερον εἰς

τόν πειρασμόν τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Μόνον αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ πραγματικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Μόνον αὐτὴ ἔχει χάριν εἰς τὰ μυστήρια τῆς. Οὐδεμία ἄλλη. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἡμετέρα, ἡ τοῦ Πατρῶου Ἡμερολόγιον.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν καινοτόμων ἀρχιερέων τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐνόθευσε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐστερήθη τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἔχει διακηρύξει ἡ ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία μας τὸ 1935 καὶ 1974 διὰ Συνοδικῶν ἀποφάσεων τῆς.

Εἶναι εὐνόητοι, λοιπόν, οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους οἱ Νεοημερολογῖται ἀρχιερεῖς, κατὰ τακτικὰ διαστήματα, ὡς καὶ τώρα, ἀναμασοῦν τὰς ἀστηρίκτους καὶ ἀθεολογήτους αὐτάς ἀπόψεις τῶν περὶ τῶν μυστηρίων μας, διαστρέφοντες τὴν ἀλήθειαν, πρὸς στήριξιν των.

2. Λόγω τῆς αἰρέσεως εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσαν οὗτοι ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι σήμερον, ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, στοιχοῦσα εἰς τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει μετ' αὐτῶν, καθὼς παραγγέλλουν εἰς ἡμᾶς οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐντέλλονται:

α. «Τοὺς οὖν τολμῶντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τοὺς ἐναργεῖς αἰρετικούς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν, καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἐπινοεῖν σκολιῶς καὶ πανούργως, πρὸς τὸ ἀνατρέψαι εἰς τί τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκοὺς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι» (Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος).

β. «ἐάν τις δογματίζη, ἢ προστάσσει ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσι ἀπαράδεκτον αὐτόν ἔχειν καὶ μηδὲν λογίσεσθε αὐτόν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (Θεόδωρος Στουδίτης)!

γ. «Φεύγετε αὐτοὺς (τοὺς αἰρετικούς), ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν. Οἱ γάρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ. Καὶ οὐ θαυμαστόν. Αὐτὸς γάρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. Οὐ θαῦμα οὖν, εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης. Στήκετε, κρατοῦντες τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε, τὰς τε ἐγγράφους, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπεχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ» (Μάρκος Εὐγενικός).

δ. «Εάν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται, καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρῆν αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἐστίν ἄνευ αὐτῶν συναθροίζε-

σθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτοὺς ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἀννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἀσκανδαλίστως συναγομένη διαφυλαχθῇ» (Μ. Ἀθανάσιος)!

ε. «Τοὺς ἐπισκόπους ὑμῶν ἐπιτηρεῖτε ἵνα ὥσιν Ὁρθόδοξοι, καὶ μὴ διδάσκουσι δόγματα ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, μηδέ τοῖς αἰρετικοῖς, ἢ τοῖς ἀπεσχισμένοις συλλειτουργῶσι» (Γεννάδιος Σχολάριος).

3. Οἱ καινότομοι Ἀρχιερεῖς τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἀνακόλουθοι εἰς τὰς ἀπόψεις τους. Ἐάν ὑπεστήριζαν μὲν ἀπλῶς τὴν ἄποψιν των, ὅτι μόνον τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας των εἶναι ἔγκυρα, θά ἐλέγομεν, ὅτι πλανῶνται μὲν οὗτοι, ὡς πρὸς τὸ ὅτι κακῶς πιστεύουν ὅτι εἶναι ἡ ἀνόθευτος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὅμως συνεπεῖς πρὸς ὅσα ἔστω ἐσφαλμένα πιστεύουν.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζουν ὡς ἔγκυρα τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν, παπικῶν τε καὶ Ἀγγλικανῶν κ.λπ. εἶναι τουλάχιστον ἀνακόλουθοι καὶ ἀναπολόγητοι ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως!

4. «Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔγκυρον καὶ κανονικόν τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς μας, γνωρίζουν οἱ κατήγοροι μας, ὅτι τὴν ἱερωσύνην ἔχομεν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ῥωσικῆς ἐν διασπορᾷ Συνόδου ὑπὸ τὸν τότε Μητροπολίτην μακαριστὸν Φιλάρετον.

5. Ἐντεῦθεν, ἡ ἄποψις των διὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἔχει τόσην βαρύτητα, ὅσην εἶχε διὰ τὸν Πατριάρχην Μιχαὴλ Κηρουλάριον καὶ γενικὰ διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, ὁ ἀναθεματισμὸς τοῦ διαβόητου Οὐμβέρτου τὸ 1054!

Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς ἀστηρίκτους ἀπόψεις των, ὅτι τὸ Νέον Ἡμερολόγιον εἶναι δῆθεν τὸ Παλαιόν διορθωμένον, ἢ ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀκολουθεῖ εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα τὶς ἀπόψεις τῆς Πολιτείας, ἢ ὅτι δῆθεν ὁμάδες μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ζητοῦν νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν αἵρεσιν των κτλ., δὲν ἀντέχουν εἰς κανένα κριτικὸν ἔλεγχο. Εἶναι ἀπατηλὰ ψεύδη! Ὡς ἐκ τούτου, δὲν ἀξίζει κἄν τὸν κόπον νὰ ἀπασχολήσωμεν τὴν ἐφημερίδα σας, φειδόμενοι τοῦ πολυτίμου χώρου σας.

Ἡμεῖς, τὸ μόνο τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ εἴπωμεν διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς αὐτοὺς, εἶναι τὸ τοῦ Ἱερεμίου: «ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου...»!

Μετ' εὐχαριστιῶν καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ ὅλη ἐκδήλωσις ἔληξε ψαλλομένης τῆς «φήμης» τοῦ Μακαριωτάτου ὑπὸ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν πιστῶν.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Εἶναι τόσο ιεροπρεπής ἡ λέξις ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ, πού ἡ Ὁρθόδοξος Λατρεία τήν χρησιμοποιεῖ ὄχι μόνον ὡς χαρμόσυνον ἐπιφώνημα, ἀλλ' ἀκόμη καί εἰς περιόδους νηστείας καί νεκρώσιμες ἀκολουθίες. Εἰς τόν Ἑσπερινόν, τό Μεγάλο Ἀπόδειπνον, τόν Ὅρθρον, εἰς τά Καθίσματα τοῦ Ψαλτηρίου, τίς Ὑμνες, εἰς τό Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως, κατὰ τήν Θείαν Λειτουργίαν καί λοιπές Ἐκκλησιαστικές Συναθροίσεις εἶναι πάντα παρούσα ἡ λέξις ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ. Ἡ σημασία της εἶναι διπλή. Ὅλλοτε σημαίνει Αἰνεῖτε - Δοξολογεῖστε τόν Κύριον μέ χαρά καί ἀγαλλίασιν καί ἄλλοτε ὁ Κύριος ἔρχεται ἢ ὁ Κύριος εἶναι ΠΑΡΩΝ. Εἰς τόν ψαλμόν 135 «*Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ*», τό ἐπιφώνημα ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ σημαίνει «Δοξολογεῖστε τόν Κύριον μέ χαρά καί ἀγαλλίασιν». Ὅμως εἰς τόν ψαλμόν 136 «*Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος*», τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ προειδοποιεῖ ὅτι ὁ Κύριος ἔρχεται· τακτοποιεῖστε πνευματικά τήν ζωήν σας. Γι' αὐτό ὁ παραπάνω Ψαλμός, ψάλλεται ΜΟΝΟΝ τήν Κυριακή τῆς Ἀποκρεω, κατὰ τήν ὁποίαν «*Μνεῖαν ποιούμεθα τῆς Δευτέρας καί Ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*», καθὼς καί τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς, πού «*Ἀνάμνησιν ποιοῦμεθα τῆς ἀπό τοῦ Παραδείσου ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ*». Ποτέ ἄλλοτε. Τοῦτες τίς ἔννοιες ἐπιδιώκει νά περάσουν μέσα στήν σκέψιν, τήν καρδιά καί τήν ψυχή μας, ἡ κατὰ στίχον ἐπανάληψις τοῦ ἐπιφωνήματος ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ εἰς τούς παραπάνω ψαλμούς, πρὸς ὄφελος τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας. Μετά τήν ἐκφώνησιν Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία, τά Εἰρηνικά, τά Τυπικά ἢ τά Ἀντίφωνα, τόν Τρισάγιον Ὑμνον καί τήν Ἑμελλή Ἀπαγγελία

τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἀναγνώσματος, ἀκούγεται ἀπό τόν ἀριστερό χορό τρεῖς φορές τό Ἀλληλούϊα. Αὐτό τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ δέν ψάλλεται γιά τόν Ἀπόστολον, ἀλλά γιά τό Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἡ τριπλή φορά, σάν προπομπός μᾶς ἀναγγέλει, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι Παρὼν καί θά μιλήσῃ στόν λαό Του μέσα ἀπό τό Εὐαγγέλιόν Του. Μετά τό πέρασ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνεῖ τήν Ἐκτενὴ Δέησιν τά Κατηχούμενα καί τέλος τήν ἐκφώνησιν «*Ὅπως ὑπὸ τοῦ Κράτους Σου... νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων...*» Ἐδῶ ὁ Ἀ' χορός ὀφείλει ἐκ μέρους τοῦ Ἐκκλησιάσματος νά ψάλλῃ τό ΑΜΗΝ α) γιά νά βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ λαός συμφωνεῖ μέ τήν προηγηθεῖσαν ἐκφώνησιν καί β) ὡς προετοιμασία τοῦ Χερουβικοῦ Ὑμνου. Ἀντὶ τούτου ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ Τάξις (Βλέπε Ἱερατικόν ἐκδ. Κων/πολις 1895, Τυπικόν Γ. Βιολάκη ὑποσ. σελ. 51, Ἱερατικόν Ἀποστ. Διακονίας ἐκδ. 1981 σελ. 86, Λειτουργ. Φυλλάδα Ἐπιμέλ. Ἐπισκ. Ματθαίου Λαγγῆ 1983 σελ. 73) ἀκούγονται τά Νενέ καί Νανά, καί Ἁγία, καί Νεχεανές κ.λ.π. ἀπηχήματα, ὅπως λέγονται στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Καί ναί μέν καμμία ἀντίρρησης νά ψάλλονται τά ἀπηχήματα· ἐκεῖ πού πρέπει ὅμως· π.χ. στό Κοινωνικόν. Ἐδῶ ἀπαιτήτως πρέπει νά ψαλλῇ τό ΑΜΗΝ γιά τούς λόγους τοὺς ὁποίους ἐκθέσαμεν σέ προηγούμενον φύλλον τοῦ ἀνά χειρας περιοδικοῦ. Εἶναι πανεύκολο νά γραφοῦν τά τέσσαρα γράμματα τοῦ ΑΜΗΝ κάτω ἀπὸ τό ὄντως γλυκύτατον ἄκουσμα τῶν ἀπηχημάτων. Ὁ Πρωτοψάλτης λοιπόν ἀρχίζει τόν Χερουβικόν Ὑμνον, ὁ ὁποῖος ὁλοκληρῶνεται ἀπὸ τόν Λαμπαδάριον, πάλι μέ τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ. Αὐτό τό τελικὸ ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ εἶναι ὁ κατεξοχήν

Χερουβικός Ύμνος, διότι σύμφωνα μέ τήν Ἁγίαν Γραφή, μέ τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ ὑμνοῦν τά Χερουβεῖμ καί τά Σεραφεῖμ ἀκαταπαύστως τήν Ἁγία Τριάδα «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία...» προηγουῖνται δέ τούτου οἱ χοροί τῶν Ἀγγέλων... τά πολυόμματα Χερουβεῖμ καί τά ἑξαπτέρυγα Σεραφεῖμ, τάς ὄψεις καλύπτοντα καί βοῶντα τόν Ύμνον ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ ψάλλεται τῷ Ἀγίῳ καί Μεγάλῳ Σαββάτῳ ἀντί τοῦ γνωστοῦ Χερουβικοῦ.

Ἐδῶ τό ἐπιφώνημα ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ σημαίνει «ὁ Κύριος ἐλεύσεται», δηλαδή θά ἔλθῃ. Καί θά ἔλθῃ ὁ Κύριος, ἀλλά κατά τήν Με-

ιεροπρεπές κάλεσμα «Μετά φόβου Θεοῦ, Πίστεως καί Ἀγάπης προσέλθετε», νά πλησιάσωμε δηλαδή καί νά μεταλάβωμε μέ φόβο Θεοῦ, μέ πίστη καί μέ ἀγάπη γιατί τό Ἅγιον Ποτήριον εἶναι Αὐτός ὁ Κύριος. Ἀκόμη καί στήν Ἀναστάσιμον Θεῖαν Λειτουργίαν εἶναι ΠΑΡΟΝ τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ μέ τά Ἀντίφωνα, τό Ὅσοι εἰς Χριστόν, μεταξύ Ἀποστολικοῦ Ἀναγνώσματος καί Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μέ τόν Χερουβικόν Ύμνον. Μόνον τό Κοινωνικόν καθ' ὅλην τήν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα ψάλλεται χωρίς ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ. Οἱ παλαιοί Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαστικοί Μουσικοί, ἐμελο-

ταβολήν τῶν Τιμίῳν Δώρων. Μετά τόν Χερουβικόν Ύμνον ἀκολουθοῦν τά πληρωτικά, τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, τό Λειτουργικό, τό Μεγαλυνάριον τῆς Κυρίας Θεοτόκου Ἄξιον Ἑστίν κ.λ.π. ὁρδάνομεν λοιπόν εἰς τήν ἐκφώνησιν «Πρόσχωμεν τὰ Ἁγία τοῖς Ἀγίοις» καί ἀφοῦ εἰπωθῇ σχεδόν χύμα τό «Εἰς Ἅγιος, Εἰς Κύριος...» ψάλλεται Ύμνος, ὁ ὁποῖος λέγεται Κοινωνικόν, καί πού εἶναι στίχος παρμένος ἀπό τό Ψαλτήρι, κατάλληλος γιά τήν ἡμέρα καί ὁ ὁποῖος καταλήγει πάλι σέ ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ. Τώρα τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ ἔχει τήν σημασίαν «Ὑποδεχθεῖτε τόν Κύριον». Μᾶς τό βεβαιώνει ὁ Λειτουργγός μέ τό

ποίησαν τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ καί στούς ὀκτῶ ἤχους σέ συνθέσεις μεγαλοπρεπεῖς. Συνιστῶ κατ' ἐξαίρεσιν δύο γιά ὅσους ἐνδιαφέρονται. Τό πρῶτον ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ στό τέλος τοῦ Κοινωνικοῦ - Αἰνεῖτε τόν Κύριον - μελοποιημένο ἀπό τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Κουκουζέλη, σέ ἤχο πλάγ. τοῦ α'. Τό δεύτερον εἶναι καθαρά Ἀλληλουάριον, μελοποιημένο εἰς τόν ἴδιο ἤχον, ἀπό τόν Πατριαρχικόν Πρωτοψάλτην Ἰωάννην τόν Τραπεζούντιον. Τέλος τό ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ καί τό ΑΜΗΝ, εἶναι οἱ ἀχώριστοι σύντροφοι εἰς τάς προσευχάς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Μ.Γ. Μίμαρος ἱεροψάλτης

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προεικόνις ὅμως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, θεωρεῖται ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες καί ἡ προσκύνησις τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου τοῦ Ἰωσήφ, ἀπό τόν πατέρα τοῦ Ἰακώβ καθώς καί ἡ διά σταυρώσεως τῶν χειρῶν εὐλογία τῶν παιδιῶν τοῦ Ἰωσήφ, Ἐφραίμ καί Μανασσῆ. Πρίν τόν θάνατό του λοιπόν, ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ «..καί ὤμοσεν αὐτῷ καί προσεκύνησεν.. ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ..» (Γέν. μζ', 31) καί συνεχίζοντας κατωτέρω ἀναφέρει τὸ κείμενο τῆς Γραφῆς «.. ἐκτείνας δὲ τὴν χεῖρα τὴν δεξιάν ἐπέβαλεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἐφραίμ.. καί τὴν ἀριστεράν ἐπὶ κεφαλὴν Μανασσῆ, ἐναλλάξ τὰς χεῖρας» (Γέν. μη', 14). Σχολιάζοντας τὰ ἀνωτέρω χωρία, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀναφέρει: «Ἰακώβ.. προσκυνήσας τὸ ἄκρον τῆς ράβδου Ἰωσήφ, τὸν Σταυρὸν εἰκόνισε καί ἐνηλλαγμέναις χερσὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εὐλογήσας, τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ διέγραψε σαφέστατα» (PG. 94, 1132). Ὁ δὲ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς σημειώνει ὅτι ὄχι μόνον κατὰ τίς προαναφερθεῖσες περιπτώσεις ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρον τὸν βίο τοῦ Ἰακώβ, ἐνεργεῖται τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ (PG. 151, 133).

Μετά τὴν Σταύρωση καί τὴν Ἀνάστασι καί τὴν διάδοσι τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἀπὸ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, ὁ Τίμιος Σταυρός γίνεται γνωστός ἀνά τὴν Οἰκουμένη. Συναντᾶται σὲ ἐπιγραφές, σὲ κατακόμβες κ.λπ. Γίνεται τὸ διακριτικὸ γνῶρισμα κάθε χριστιανοῦ, πού τὸ φέρει ἐπάνω του. Κατὰ τὴν περίοδο τῶν διωγμῶν, διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ, οἱ Μάρτυρες ἐνισχύονται, λαμβάνουν θάρρος γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὸν Χριστό μας, ὡς τὸν μοναδικὸ καί ἀληθινὸ Θεό, καται-

σχύνοντας τὴν σαθρὰ θρησκεία τῶν εἰδώλων.

Ἦρθε ὅμως ὁ καιρὸς, πού οἱ διωγμοὶ ἔπαψαν ὀριστικά χάρις εἰς ἓναν αὐτοκράτορα πού, παρὰ τὸ ὅτι δέν εἶχε βαπτιστεῖ χριστιανός, εὐνόησε τὸν χριστιανισμό, καλύτερα ἀκόμα καί ἀπὸ τούς μεταγενέστερους χριστιανούς αὐτοκράτορες. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατρός του, Κωνσταντίου Χλωροῦ, ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία (στή σημερινή Ὑόρκη τῆς Ἀγγλίας), μέρους τοῦ Δυτικοῦ τμήματος τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, σὲ μιὰ ἐποχὴ παρακμῆς καί ἐμφυλίων διαμαχῶν.

Πολύ νωρίς, ὁ Κωνσταντῖνος ἀναγκάσθηκε νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἕτερο Καίσαρα τῆς Δύσεως, Μαξέντιο. Ὁ Μαξέντιος ἐστράφη ἐναντίον τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέ σκοπὸ νικῶντας τον, νὰ παραμείνει αὐτός μόνος κυρίαρχος τῆς Δύσεως. Ἡ μάχη θὰ γινόταν ἔξω ἀπὸ τὴν Ρώμη. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος προβληματισμένος γιὰ τὴν ἔκβασι τῆς μάχης, λόγῳ τοῦ μικροτέρου σέ ὄγκο στρατεύματός του εἶδε ψηλὰ στὸν μεσημβρινὸ οὐρανὸ, τὸν τύπο τοῦ Σταυροῦ, πού συνέθεταν ἄστρα καί τὴν ἐπιγραφή «ἐν τούτῳ νίκα». Σύμφωνα μέ τὴν συναξαριστικὴ παράδοση, τὴν νύκτα ἐκείνη εἶδε σὲ ὄραμα τὸν Κύριο, νὰ τὸν προτρέπει νὰ κατασκευάσει σημαία, ἡ ὁποία θὰ περιεῖχε τὸν τύπο τοῦ Σταυροῦ, πού τὴν μεσημβρία εἶχε δεῖ στὸν οὐρανὸ. Μέ τὴν δύναμι τοῦ Σταυροῦ ὁ Κωνσταντῖνος νίκησε κι ἔγινε ὁ μόνος κυρίαρχος στή Δύση καί λίγο ἀργότερα σ' ὅλη τὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Αὕτη ἦταν ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν οὐρανὸ, πού ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία κατέγραψε.

Ἐπιμέλεια Κ.Ν. Πάνος

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Όπως μετέδωσε τό πρακτορείον ειδήσεων Agence France - Presse τήν 18-2-2006 ἐξ ἀνταποκρίσεως ἀπό τό Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, ὅπου πραγματοποιήθηκε τό Συνέδριο τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (τῶν Αἱρέσεων), ἐγένετο πρότασις διά **«κοινόν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα ὡς μίαν ἔκφρασιν τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος»**. Ἡ πρότασις ἐτέθη ἀπό τόν Ἡγέτην τῶν Ἀρμενίων Ἀράμ Α', ἕνα ἐκ τῶν Προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε.

Τήν πρότασιν ὑπεστήριξεν εὐθύς ὁ (ὡς παρατηρητής μετέχων) ἐκπρόσωπος τῶν Παπικῶν, Καρδηνάλιος Βάλτερ Κάσπερ, ὅστις εἶπεν: **«Ἡ πρότασις αὐτή, ὅπως καί μία διά τήν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν τῶν βαπτισμάτων θά ἠμποροῦσε νά εἶναι ἕν ἀλματώδες βῆμα διά τόν Οἰκουμενισμόν»**. Ὁ Κάσπερ μάλιστα προέτεινε τόν σταθερόν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα κατά τήν πρώτην Κυριακὴν ἐκάστου Ἀπριλίου.

Αἱ μόναι ἀντιδράσεις κατά τῆς προτάσεως, ὡς μετέδωσεν τό ὡς ἄνω πρακτορείον, ἐσημειώθηκαν ἐκ μέρους τῶν **Κοπτῶν** καί τοῦ **Πατριαρχείου Μόσχας**. Ὁ Ἐπίσκοπος Βσέβολοντ ἐδήλωσεν: **«Ἡμεῖς ἀκολουθῶμεν τὰς παραδόσεις μας. Εἶναι τό πλέον σημαντικόν, παρά νά ἱκανοποιῶμεν τήν κοινήν γνώμην»**.

Βλέπετε ἀγαπητοί ἀναγνώσταί; Εἰς τό Π.Σ.Ε. συζητοῦν τρόπους διά τήν **«ὁρατὴν ἔκφρασιν τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητος»**, διότι ἀπ' ὅτι φαίνεται ἡ ἀόρατος ἐνότης μεταξύ των θεωρεῖται δεδομένη. Ἀκόμη ὅμως καί εἰς αὐτό τό σημεῖον, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων ἐνεφανίσθησαν ἐνδοτικώτεροι τῶν Ρώσων καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν Κοπτῶν!

✓ Εἰς ἐπιβράβειυσιν τῆς ἐνδοτικῆς στάσεως τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων, οἱ Σύνοδοι τοῦ Π.Σ.Ε. ἐξέλεξαν τόν κ. Ἀναστάσιον Γιαννουλάτον ὡς μέλος τοῦ 8μελοῦς Προεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε.! Ὅποια τιμή! Ἐπέταξαν τό κόκκαλον τῆς προεδρίας εἰς τοὺς Ἑλληνας καί οἱ Γραικύλοι ἤρχισαν νά πανηγυρίζουν ὡς περιχαρὴ κυνάρια.

✓ Τήν 17-2/2-3-2006 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἡσχολήθη μέ τό θέμα τῶν κυκλοφορούντων ἤδη ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων. Κατόπιν συζητήσεως ἤχθη εἰς τήν ὁμόφωνον ἀπόφασιν ὅτι ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. καυχώμεθα διά τό ὅτι εἴμαστε Ὁρθόδοξοι, ἀλλά ἀπλῶς ἢ μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ταυτότητας, δέν ἀποτελεῖ λόγον ἀρνήσεως παραλαβῆς αὐτῶν, ἀπό τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας.

✓ Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐξ Αἰτωλοακαρνανίας καταγόμενοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, νά ἐπικοινωνήσουν μετά τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὰ τηλέφωνα τῶν Γραφείων.

✓ Ἐνημερώνομεν τὰ πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι, τήν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τὰς 6 μ.μ. εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας θά ἐπαναληφθῇ ἡ ἄκρως ἐνδιαφέρουσα διάλεξις τοῦ κ. Ἀθανασίου Παῖθανᾶ μέ θέμα: **«Ἡ Τεχνολογία διά τόν Ὁρθόδοξον Χριστιανόν, ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ»**.

✓ Ὑπενθυμίζομεν εἰς τὰ πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας τήν ὑπαρξίν τοῦ βιβλιοπωλείου **«Ἡ Βασιλεύουσα»** τοῦ ἀειμνήστου Παναγιώτου Μπουντούρη. Τό μικρόν τοῦτο κέντρον διαδόσεως τῆς εὐσεβείας, ἐξακολουθεῖ τήν λειτουργίαν του, ἐνεπλουτίσθη δέ διά περισσοτέρων βιβλίων καί ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν. Εὐρίσκεται ὡς γνωστόν εἰς τό κέντρον τῶν Ἀθηνῶν (Λυκούργου 9, 6ος ὄροφος) καί δύνασθε διά παραγγελίας νά ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ τηλέφωνα: 210 3244 197 (καταστ.) καί 210 3467 246 (οἰκίας) κ. Βασιλικὴν Μπουντούρη.

✓ Καλοῦμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας νά μὴ λησμονοῦν τό κοινόν χρέος ὅλων τῶν Γ.Ο.Χ. νά στηρίζουν τήν χειμαζομένην **Ἱερά Μονήν Ἑσφιγμένου**. Ἡ πίεσις, ἡ ὁποία ἀσκεῖται εἰς τοὺς Ἑσφιγμένίτας Πατέρας εἰς τήν παροῦσαν φάσιν, εἶναι κυρίως οἰκονομική. Διά τοῦτο καλούμεθα πάντες νά συνδράμωμεν, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἑαυτοῦ. Ὅπου δέν ὑπάρχει ἐξουσιοδοτημένον ἄτομον διά τήν συλλογὴν τῶν οἰκονομικῶν συνδρομῶν πρὸς τήν ἀγωνιζομένην ἀδελφότητα, οἱ πιστοὶ δύνανται νά ἀποστέλλουν τὰς προσφοράς των εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου (Κάνιγγος 32, γ' ὄροφος, Τ.Κ. 106 82 Ἀθῆναι) διά ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἀναγράφοντες εἰς τὰς παρατηρήσεις τήν φράσιν: **διά τήν Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου**.

✓ Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος σέ συνέντευξίν του εἰς τόν ὁμογενειακόν Ραδιοσταθμόν ἀνέπτυξεν **ἐπιτυχέστατα** τὰς θέσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων εἰς ὅλα τὰ τεθέντα ζητήματα. Δυστυχῶς, ὅμως, κάποιοι παρεξηγήσαντες σημεῖα τινὰ τῆς συνεντεύξεως, προέβαλαν αὐτὰ ὡς ἀνταπόκρισιν εἰς τήν πρόσκλησιν τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου δι' ἔνωσιν κατὰ τὰ πρότυπα τῶν γνωστῶν Παῖσιου-Βικεντίου. Τοῦτο ὅμως εἶναι παντελὴς διαστροφή τῆς ἀλη-

θείας. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Ἱ. Μητρόπολις Ἀμερικῆς ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐποψη» τῆς 14-1-2006, σελ. 8-9, παρουσιάζονται δύο ἀσύνδετα μεταξὺ τους γεγονότα δημιουργώντας ἕναν παραπλανητικό συνδυασμό. Μία συνέντευξη τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ μία ἄσχετη μ' αὐτὴν συνέντευξη τοῦ Μητροπολίτου μας, συσχετίζονται κατὰ τρόπον τελείως ἀντιιδεολογικό. Παρουσιάζεται δέ, ἡ δεύτερη ὡς θετική ἀνταπόκριση στὴν πρώτη. Αὐτὸ παρουσιάζει καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου: «Τὸ γενναῖο... ἄνοιγμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου» μετ' ὑπότιτλο: «Πρόσκληση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου γιὰ διάλογο καὶ ἀποδοχή τῆς ἀπὸ τὸν κ. Παῦλο σέ συνέντευξη», πράγμα πού εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀνακριβές, ἐνῷ ὁ ὑπέρτιτλος «πρὸς ἐνότητα ὅλων τῶν δογμάτων (!) τῆς Ὁρθοδοξίας» μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ τουλάχιστον ἀκατανόητος, μετ' ὅσον ἐπιεικέστερο χαρακτηρισμό. Ἀπὸ πότε ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλά δόγματα; Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι **μία καὶ μοναδική**. Ἡ **μόνη ἀλήθεια** ἡ ὁποία μᾶς ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Καὶ ἀκριβῶς αὕτη εἶναι ἡ διαφορά μας μετ' ὅσον κ. Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς ἄλλους οἰκουμενιστές.

Προφανῶς ὁ ἀρθρογράφος ἐκινήθη παρορμητικὰ ἀπὸ καλοπροαίρετο ἐνθουσιασμό στὴ σύνταξη τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ἐκφράζει τίς θέσεις τοῦ Μητροπολίτου μας, ἀλλὰ τίς ἐπιθυμίες τοῦ ἀρθρογράφου. Ἀκούγοντας τὰ περὶ διαλόγου στὴν συνέντευξη τοῦ Μητροπολίτου μας, ἔσπευσε νὰ τὰ συσχετίσει μετ' ὅσον λεχθέντα τοῦ Πατριάρχου. Ὁ συσχετισμός ὅμως αὐτός εἶναι ἐσφαλμένος διότι:

Α) Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὅπως σαφῶς προκύπτει ἀπὸ τὰ λόγια του, ἀντιλαμβάνεται τὴν ἔννοια τοῦ διαλόγου μετ' ἐντελῶς διαφορετικό τρόπο ἀπὸ ἐμᾶς. Θεωρεῖ ὡς βάση γιὰ τὴν κανονικότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν κοινωνία μετ' ὅσον Πατριαρχικό του Θρόνο καὶ καλεῖ ἐμᾶς σέ διάλογο κατὰ τὰ πρότυπα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Ν. Ὑόρκης. Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν Παπική ἀντίληψη ὅτι ἡ κανονικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κοινωνία μετ' ὅσον «Ἀγία Ἐδρα» τῆς Ρώμης. Στὴν Ὁρθοδοξία ἡ κανονικότητα ἐξαρτᾶται ἀπὸ **τὴν σύνδεση μετ' ὅσον ἀλήθεια** καὶ ὄχι μετ' ὅσον ἐπισκοπικό θρόνο. Πολλάκις στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τὸν Πατριαρχικό θρόνο κατεῖχαν αἱρετικοὶ Πατριάρχες (Νεστόριος, Μακεδόσιος, Εἰκονομάχοι κ.ἄ.) καὶ ἔπειτα ἡ Ἐκκλησία ἐδικαίωσε ὅσους δὲν εἶχαν κοινωνία μετ' αὐτοῦς. Τὸ ὅτι δὲν ἐνδιαφέρει τὸν κ.

Βαρθολομαῖο τὸ ἡμερολόγιο, εἶναι γνωστό σέ ἐμᾶς. Τὸ πρόβλημα κατ' οὐσίαν δὲν εἶναι τὸ ἡμερολόγιο, ἀλλὰ ὁ Οἰκουμενισμός. Καὶ οἱ Οὐνίτες τῆς Οὐκρανίας τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ ἔχουν κοινωνία μετ' ὅσον Πάπα. Ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τέτοιον διάλογο ἐπιθυμεῖ, ὥστε νὰ μᾶς καταστήσει κατὰ κάποιον τρόπο Οὐνίτες μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Πατριαρχείου. Ἐνας διάλογος μετ' ὅσον προοπτική δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπόλυτα σαφές.

Β) Ἐμεῖς θεωροῦμε ὡς **βάση τοῦ διαλόγου τὴν ἀλήθεια**. Τὰ δόγματα καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βασίζονται στὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ εἶναι γιὰ ἐμᾶς τὸ κριτήριο τῆς ἀληθείας καὶ ὁ διάλογος, ὅπως ἐμεῖς τὸν ἐννοοῦμε, (καὶ μάλιστα δημόσιο) σκοπὸν ἔχει νὰ φανερώσῃ ποία πλευρὰ ἐδράζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀληθείας τῶν δογμάτων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπὶ αὐτῆς τῆς βάσεως, ἐπιθυμία μας θὰ ἦταν νὰ πρωτοστατεῖ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ νὰ ἀποτελεῖ τὸν φάρο τῆς Ὁρθοδοξίας. Μετὰ λύπης μας, ὅμως, τὸ βλέπουμε νὰ πρωτοστατεῖ πρὸς τὴν ἀντιθέτη ἀκριβῶς κατεύθυνση, πρὸς τὸν Οἰκουμενισμό. Γι' αὐτὸ θεωροῦμε ὅτι οἱ πορεῖες μας ὄχι μόνον δὲν συγκλίνουν, ἀλλὰ πορεύονται σέ ἀντιδιαμετρικὲς κατευθύνσεις.

Ὁ διάλογος, λοιπόν, ὅπως τὸν ἐννοοῦμε ἐμεῖς, ἀποσκοπεῖ νὰ καταδείξῃ, ποία εἶναι ἡ Ἀποστολοπαράδοτη πορεία καὶ τὴν ἀκολουθήσῃ αὐτῆς ἀπὸ ὅλους. Ἄν ξεκλίναμε ἐμεῖς ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ἐπανεέλθουμε. Ἄν ξέκλινε ἡ ἄλλη πλευρὰ, νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκείνη. Ἡ μοναδικότητα τῆς ἀληθείας δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενο διαπραγματεύσεων καὶ ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων. Διότι: **«Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως».**

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως

✓ Τὸ ἀνωτέρω δυσάρεστο γεγονὸς τῆς παρεξηγήσεως τῶν λόγων του, καθὼς καὶ ἄλλαι δυσάρεστοι καταστάσεις ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἐπισημοῦς ὑγείας του, προεκάλεσαν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀμερικῆς ἐγκεφαλικὸν ἐπείσπιδον τὴν 17-2/2-3-2006. Μετεφέρθη ἐγκαίρως εἰς τὸ Νοσοκομεῖον «Ὁρος Σινᾶ» τῆς Ν. Ὑόρκης, ὅπου ἐγένετο ἡ κατάλληλος θεραπεία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Τὸ Μ. Σάββατον ὁ Σεβασμιώτατος κ. Παῦλος ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου καὶ εὐρίσκεται εἰς διαδικασίαν ἀναρρώσεως.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεται εἰς τὸν Σεβασμιώτατον, ταχεῖαν καὶ πλήρη ἀνάρρωσιν καὶ ἐπανάληψιν τῶν καθηκόντων του.

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Νέοι καί εὐσεβεῖς κληρικοί προστετέθησαν προσφάτως εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας μας, πού συνεχῶς χάρις εἰς τὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον τῶν τιμίων ἱεραρχῶν μας, ἀναβαθμίζεται καί ἀνανεώνεται. Στόν Ἱ. Ναό Ἀγ. Πατέρων Παιανίας

ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τὸ Σάββατο 5/18 Φεβρουαρίου, ἐχειροτόνησε Διάκονο τὸν Σταῦρο Κυργιόπουλο ἑγγαμο, πατέρα δύο τέκνων καί ἀπόφοιτο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐνῶ στόν Ἱ. Καθεδρικό Ναό Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν τὸ Σάββατο 12/25 Μαρτίου, ὁ ὡς

ἄνω Διάκονος π. Σταῦρος, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

Στόν Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Δήμου Ἀγ. Παρασκευῆς, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, τὴν Παρασκευὴ 4/17 Μαρτίου, ἐχειροτόνησε Διάκονο τὸν Μοναχό π. Πανάρετο Τσίχλα, ἀδελφὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἀνάβρας Λοκρίδος. Εἰς τὸν αὐτὸν Ἱ. Ναόν τὸ ἐπόμενο Σάββατο 12/25 Μαρτίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, προήγαγε εἰς πρεσβύτερον τὸν π. Πανάρετο, πού θά ὑπηρετεῖ τὸ θυσιαστήριον τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς μετανοίας του.

Μετά ἀπὸ διετὴ διακονίαν στὸ ἱερό θυσιαστήριον, τὴν Κυριακὴ Ε΄ Νηστειῶν 27-3/9-4, στὸ Καθολικό τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ταξιάρχων Ἀθικίων, ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου, ὁ Διάκονος π. Γελάσιος Μπεντόντος, ἀδελφός τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσ. Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου Ἀθικίων.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ, μέ ἐπικεφαλῆς τὴν Ὁσιωτάτη Γερόντισσα Ἑσυχία, μετέφερε μέ ἰδιαίτερη τιμὴ ἀπὸ τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, τὸ Ἀνέσπερο Φῶς τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου. Ἡ μοναστικὴ ἀντιπροσωπεῖα μετέβη τὰ χαράματα τοῦ Μ. Σαββάτου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, παρακολούθησε τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας ἡμέρας τὴν Τελετὴ Ἀφῆς τοῦ Ἀγίου Φωτός

καί ἐν συνεχείᾳ ἐπέστρεψε εἰς τὰ ἴδια, μεταφέροντας ὡς εὐλογία τό Ἅγιον Φῶς. Μέ ιδιαίτερη τιμή καί τήν ἀρμόζουσα τάξη τό ἐσπέρας τοῦ Μ. Σαββάτου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὑπεδέχθη εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Ἀρτεμίου, τό Ἅγιον Φῶς. Οἱ χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες καί οἱ ἀρμόδιοι ὕμνοι, διεμήνυαν τήν ἄφιξη τοῦ Ἀγίου Φωτός, ἐνῶ μετά ἀπό μία σύντομη τελετή στό καθολικό τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπέρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τήν Ὀσιωτάτη Καθηγουμένη Ἡσυχία, γιά τήν ἐντοπιώδη μεταφορά τοῦ Ἀγίου Φωτός καί εὐχήθηκε ὅπως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, γίνεῖ ἔναυσμα διά τήν δική μας πνευματική ἄνοδο ἀπό τόν Ἀδὴ τῶν παθῶν.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Μέ τήν ἀρμόζουσα ἐπιβλητικότητα καί κατάνυξη, διεξήχθησαν αἱ πανηγύρεις τῶν ἐορταζόντων κατὰ τούς μῆνες Ἰανουάριο-Φεβρουάριο-Μάρτιο Ἱ. Ναῶν καί Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

➤ Τήν Τρίτη 18/31 Ἰανουαρίου, ἡμέρα τιμῆς καί μνήμης τῶν Ἀγ. Ἀθανασίου καί Κυρίλλου, ἐόρτασε μεγαλοπρεπῶς, τήν δεύτερη πανήγυριν του, ὁ Καθεδρικός Ἱ. Ναός Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Τίς ἐόρτιες ἀκολουθίες τοῦ πανηγυρίζοντος Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐλάμπρυναν μέ τήν παρουσία τους, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ἐνῶ τῆς

ὅλης πανηγύρεως προέστη ὁ ἀκατάβλητος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἐκήρυξε καί τόν Θ. Λόγον.

➤ Τήν Δευτέρα 17/30 Ἰανουαρίου, ἐόρτασε τήν ἐτήσια πανήγυριν τῆς, ἡ Ἱ. Μονή Ἀγ. Ἀντωνίου Σαλαμίνος.

➤ Τήν Τετάρτη 19-1/1-2, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ Πατρῶν.

➤ Τήν Πέμπτη 20-1/2-2 καθ' ἣν ἡμέρα ἐορτάζεται ὁ Ὅσ. Εὐθύμιος ὁ Μέγας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἱερούργησε εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ὅσ. Ὀνουφρίου Κερατέας, ἡ ὁποία τιμᾷ ἐτησίως τόν Καθηγητήν τῆς ἐρήμου Ὅσ. Εὐθύμιον ὡς δεύτερον προστάτην τῆς.

➤ Τήν Κυριακή 30-1/12-2, ἐορτάσθηκε λαμπρῶς ἡ μνήμη τῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν. Εἰς τήν λαμπρότητα τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσ/νίκης, συνέβαλε καί ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, πού ἐπεσκέφθη δι' ἓνα ἀκόμη ἔτος τήν ὁμορφὴν συμπρωτεύουσα. Ὁ Σεπτὸς Πρωθιεράρχης, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, προέστη τῶν ἐορταστικῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καί κήρυξε τόν Θ. Λόγο. Εἰς λαμπρότητα δέν ὑστέρησαν καί αἱ πανηγύρεις τῶν Ἱ. Ναῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἐλασσῶνος καί Κορίνθου, εἰς τὰς ὁποίας προέστησαν οἱ οἰκεῖοι ἱεράρχαι. Εἰς μέν τήν πανήγυριν τοῦ πρώτου, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μάξιμος εἰς δέ τήν πανήγυριν τοῦ δευτέρου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

➤ Τήν Τρίτην 2/15 Φεβρουαρίου, μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα, ἐόρτασαν τήν ἐτήσια πανήγυριν τῶν κατὰ τήν μεγάλην ἐορτήν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου οἱ Ἱ. Ναοὶ καί Μοναὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰς τόν Μ. Ἑσπερινὸν καί τήν λιτάνευση τῆς Ἱ. Εἰκόνος στὸν παλαίφατο Ἱ. Ναὸ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιῶς, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέρα τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, κατὰ παράκλησιν τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ. Γερωντίου, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐορτῆς, εἰς τήν πανηγυρίζουσαν περιφανῇ Ἱ. Μονῇ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου (Φλεβαριώτισσα) Σαλαμίνος, προέστη ὁ Σεβ. Μη-

τροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος. Ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, πού παρέστη συμπροσευχόμενος, προσέδωσε ιδιαίτερα αἴγλη εἰς τήν μοναστηριακή ιερά πανήγυρι.

Τῶν ἐορτίων ἀκολουθιῶν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Μαρκοπούλου Ἀττικῆς, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ἱεροπρεπῶς πανηγύρισε καί ἡ περιώνυμος Ἱ. Μονή Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Χορτοκοπίου Καβάλας. Τῆς ὁλονυκτίου ἱερᾶς πανηγύρεως ὡς Τοποτηρητής Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

➤ Τήν Τετάρτη 9/22 Μαρτίου, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερρόντιου, τελέσθηκε ἀγιοπρεπῶς ἡ καθιερωμένη ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς περιάλου Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ. Τήν ἐορτήν τῆς Μονῆς ἐτίμησαν μέ τήν παρουσία τους ὡς συμπροσευχόμενοι, ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως.

➤ Μέ ἰδιαίτερη μεγαλοπρέπεια καί ἐθνική ἑξαρση, ἐορτάσθηκε σέ ὅλους τούς Ἱ. Ναούς, ἡ μεγάλη θεομητορική ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας. Ἐπὶ κέντρο τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ ἑορτασμοῦ, ὑπῆρξαν οἱ πανηγυρίζοντες ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί Καραβᾶ Πειραιῶς, Χαλκίδος, Θηβῶν, Καβάλας, Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς, Σαλαμίνος, Λουτρακίου καί Ζευγολατείου Κορινθίας, Κέρτεζης Καλαβρύτων, καθώς καί ἡ Ἱ. Μονή Κερκετέως Σάμου, ἡ ὁποία παρά τό ἀπρόσιτο τῆς

περιοχῆς γίνεται πόλος ἑλξεως ἑκατοντάδων προσκυνητῶν, κατὰ τήν ὁλονύκτια ἐτήσια πανήγυρι τῆς.

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου, ἐορτάσθηκε ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κέρτεζης Καλαβρύτων.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Μάξιμος, κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀσθενούντος Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος.

Τῶν ἐορτίων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τοῦ πανηγυρίζοντος παλαιφάτου Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβᾶ Πειραιῶς, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος προέστη τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καβάλας, ἐνῶ ὁ

Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ἐκπροσώπησε τόν κωλύμενον Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον, εἰς τήν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Θηβῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2006

«Ἀστράπτει καὶ λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»

ΕΝΤΥΠΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 123/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734